

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 193

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52

15 sierpnia 2009

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Zawiadomienia

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 193/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 180 z 1.8.2009.....	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 193/02	Sprawa C-165/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 4 maja 2009 r. — Stichting Natuur en Milieu, Stichting Greenpeace Nederland, B. Meijer and E. Zwaag, F. Pals przeciwko College van Gedeputeerde Staten van Groningen, zainteresowana strona trzecia: RWE Power AG	2
2009/C 193/03	Sprawa C-166/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 11 maja 2009 r. — Stichting Natuur en Milieu, Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, Stichting Greenpeace Nederland, Vereniging van Verontruste Burgers van Voorne przeciwko Gedeputeerde Staten van Zuid-Hollandse, zainteresowane osoby trzecie: Electrabel Nederland NV i Burgemeester en Wethouders Rotterdam	3

PL

2009/C 193/04	Sprawa C-167/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 11 maja 2009 r. — Stichting Natuur en Milieu, Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, Stichting Greenpeace Nederland, Vereniging van Verontruste Burgers van Voorne przeciwko Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland, zainteresowane osoby trzecie: E.On Benelux i Burgemeester en Wethouders Rotterdam	4
2009/C 193/05	Sprawa C-182/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice in Northern Ireland, Queen's Bench Division (Zjednoczone Królestwo) w dniu 19 maja 2009 r. — Seaport (NI) Limited przeciwko Department of the Environment for Northern Ireland ...	5
2009/C 193/06	Sprawa C-188/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 28 maja 2009 r. — Dyrektor Izby Skarbowej w Białymstoku/Profaktor Kulesza, Frankowski, Trzaska spółka jawna w Białymstoku.....	6
2009/C 193/07	Sprawa C-191/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 10 marca 2009 r. w sprawie T-249/06: Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 29 maja 2009 r. przez Radę Unii Europejskiej	7
2009/C 193/08	Sprawa C-193/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 25 marca 2009 r. w sprawie T-402/07 Kaul GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) — Bayer AG, wniesione w dniu 1 czerwca 2009 r. przez Kaul GmbH	8
2009/C 193/09	Sprawa C-194/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 25 marca 2009 r. w sprawie T-332/06 Alcoa Trasformazioni Srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 1 czerwca 2009 r. przez Alcoa Trasformazioni Srl	8
2009/C 193/10	Sprawa C-195/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) (Patents Court) (Anglia i Walia) w dniu 29 maja 2009 r. — Synthon BV przeciwko Merz Pharma GmbH & Co KG	9
2009/C 193/11	Sprawa C-196/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Radę ds. Zażaleń Szkół Europejskich w dniu 29 maja 2009 r. — Paul Miles i in., Robert Watson Mac Donald przeciwko Sekretarzowi Generalnemu Szkół Europejskich	9
2009/C 193/12	Sprawa C-199/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Republika Łotewska) w dniu 4 czerwca 2009 r. — Schenker SIA przeciwko Valsts ieņēmumu dienests	10
2009/C 193/13	Odwołanie wniesione w dniu 27 maja 2009 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie T-249/06 Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, przeciwko Radzie Unii Europejskiej (sprawa C-200/09 P)	10
2009/C 193/14	Sprawa C-204/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht w dniu 8 czerwca 2009 r. — Flachglas Torgau GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec	11

2009/C 193/15	Sprawa C-208/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 10 czerwca 2009 r. — Ilonka Sayn-Wittgenstein	12
2009/C 193/16	Sprawa C-209/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 10 czerwca 2009 r. — Lahti Energia Oy	12
2009/C 193/17	Sprawa C-211/09: Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	13
2009/C 193/18	Sprawa C-214/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 25 marca 2009 r. w sprawie T-191/07 Anheuser-Busch, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Budějovický Budvar, národní podnik, wniesione w dniu 12 czerwca 2009 r. przez Anheuser-Busch, Inc.	13
2009/C 193/19	Sprawa C-215/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkina-oikeus (Finlandia) w dniu 15 czerwca 2009 r. — Mehiläinen Oy, Suomen Terveystalo Oyj przeciwko Oulun kaupunki	14
2009/C 193/20	Sprawa C-220/09: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Malty	15

Sąd Pierwszej Instancji

2009/C 193/21	Sprawa T-259/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. — Hiszpania przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Len włókniasty — Konopie — Banany — Raport OLAF — Raport Trybunału Obrachunkowego — Rozmowy dwustronne przewidziane w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1663/95 — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Praktyka stanowiąca nadużycie — Wystąpienie szkody finansowej dla EFOGR)	16
2009/C 193/22	Sprawa T-435/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 czerwca 2009 r. — Danjaq przeciwko OHIM — Mission Productions (Dr. No) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Dr. No — Sprzeciw właściciela niezarejestrowanych słownych znaków towarowych i oznaczeń Dr. No i Dr. NO — Brak przesłanki wcześniejszych znaków towarowych — Brak oznaczenia odróżniającego używanego w obrocie handlowym — Artykuł 8 ust. 1 lit. a) i b), art. 8 ust. 2 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. a) i b), art. 8 ust. 2 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 73 rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 75 rozporządzenia (WE) nr 207/2009])	16
2009/C 193/23	Sprawy połączone T-273/06 i T-297/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. — ISD Polska i in. przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy na restrukturyzację przyznanej przez Rzeczpospolitą Polską producentowi stali — Decyzja uznająca pomoc za częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali — Skarga o stwierdzenie nieważności — Legitymacja procesowa — Termin na wniesienie skargi — Dopuszczalność — Uzasadnione oczekiwania — Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 — Stopa oprocentowania zwrotu pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem — Obowiązek ścisłej współpracy z państwem członkowskim — Metoda składana obliczania stopy procentowej — Artykuł 9 ust. 4 i artykuł 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 794/2004)	17

2009/C 193/24	Sprawa T-288/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. — Regionalny Fundusz Gospodarczy przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy na restrukturyzację przyznanej przez Rzeczpospolitą Polską producentowi stali — Decyzja uznająca pomoc za częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali — Stopa oprocentowania zwrotu pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem — Obowiązek ścisłej współpracy z państwem członkowskim — Artykuł 9 ust. 4 i art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 794/2004) 17	17
2009/C 193/25	Sprawa T-291/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. — Operator ARP przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy na restrukturyzację przyznanej przez Rzeczpospolitą Polską producentowi stali — Decyzja uznająca pomoc za częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Pojęcie beneficjenta — Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999)..... 18	18
2009/C 193/26	Sprawa T-24/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. — ThyssenKrupp Stainless przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Wyroby płaskie ze stali nierdzewnej — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS po wygaśnięciu traktatu EWWiS, wydana na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Dopłata do stopu — Kompetencje Komisji — Możliwość przypisania odpowiedzialności za zachowanie noszące znamiona naruszenia — Powaga rzeczy osądzonej — Prawo do obrony — Dostęp do akt — Przedawnienie — Zasada non bis in idem — Współpraca w toku postępowania administracyjnego) 18	18
2009/C 193/27	Sprawy połączone T-81/07, T-82/07 i T-83/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. — KG Holding i in. przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Pomoc na restrukturyzację przyznana KG Holding NV przez władze niderlandzkie — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Częściowa niedopuszczalność — Odzyskanie pomocy od przedsiębiorstw będących jej beneficjentami, których upadłość została ogłoszona — Wspólnotowe wytyczne dotyczące pomocy państwa na rzecz wspomagania i restrukturyzacji przedsiębiorstw przeżywających trudności) 19	19
2009/C 193/28	Sprawa T-414/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2009 r. — Euro-Information przeciwko OHIM (Przedstawienie ręki trzymającej kartę z trzema trójkątami) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego rękę trzymającą kartę z trzema trójkątami — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]) 19	19
2009/C 193/29	Sprawa T-419/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. — Okalux przeciwko OHIM — Messe Düsseldorf (OKATECH) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia praw do znaku towarowego — Słowny wspólnotowy znak towarowy OKATECH — Częściowe uchylenie decyzji — Termin do wniesienia odwołania — Artykuły 57 i 77a rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 58 i 80 rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa — Prawo do bycia wysłuchanym) 20	20
2009/C 193/30	Sprawa T-444/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 czerwca 2009 r. — CPEM przeciwko Komisji (FSE — Zniesienie pomocy finansowej — sprawozdanie OLAF) 20	20
2009/C 193/31	Sprawa T-16/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. — Perfetti Van Melle przeciwko OHIM — Cloetta Fazer (CENTER SHOCK) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Słowny wspólnotowy znak towarowy CENTER SHOCK — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe CENTER — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]) 20	20

2009/C 193/32	Sprawa T-311/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2009 r. — Fitoussi przeciwko OHIM — Lorient (IBIZA REPUBLIC) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego IBIZA REPUBLIC — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy przedstawiający pięcioramienną gwiazdę wpisaną w okrąg — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009]).....	21
2009/C 193/33	Sprawa T-258/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2009 r. — Polska przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Środki przejściowe przyjęte ze względu na przystąpienie nowych państw członkowskich — Rozporządzenie Komisji (WE) nr 60/2004 ustanawiające środki przejściowe w sektorze cukru — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność).....	21
2009/C 193/34	Sprawa T-524/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 czerwca 2009 r. — AVLUX przeciwko Parlamentowi (Skarga o stwierdzenie nieważności — Zamówienia publiczne na usługi — Przetarg dotyczący rozbudowy i odnowienia budynku im. Konrada Adenauera w Luksemburgu — Odrzucenie oferty oferenta — Stwierdzenie nieważności postępowania w sprawie udzielenia zamówienia — Umorzenie postępowania)	22
2009/C 193/35	Sprawa T-550/08 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 czerwca 2009 r. — Tudapetrol Mineralölerzeugnisse Nils Hansen przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Decyzja Komisji nakładająca grzywnę — Wniosek o zawieszenie wykonania i zarządzenie środków tymczasowych (zwrot zapłaconej już grzywny i rezygnacja z gwarancji bankowej) — Brak fumus boni juris i brak pilnego charakteru)	22
2009/C 193/36	Sprawa T-173/03 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 czerwca 2009 r. — Z przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Dostęp zainteresowanych osób trzecich do niepublikowanej jeszcze decyzji Komisji o nałożeniu grzywny — Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego — Umorzenie postępowania — Brak okoliczności niecierpiących zwłoki)	22
2009/C 193/37	Sprawa T-184/09: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2009 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	23
2009/C 193/38	Sprawa T-212/09: Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2009 r. — Dania przeciwko Komisji	23
2009/C 193/39	Sprawa T-226/09: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2009 r. — British Telecommunications przeciwko Komisji	24
2009/C 193/40	Sprawa T-227/09: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2009 r. — Feng Shen Technology przeciwko OHIM — Majczak (FS)	24
2009/C 193/41	Sprawa T-230/09: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2009 r. — BT Pension Scheme Trustees przeciwko Komisji	25
2009/C 193/42	Sprawa T-236/09: Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2009 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	26
2009/C 193/43	Sprawa T-237/09: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2009 r. — Région Wallonne przeciwko Komisji	27
2009/C 193/44	Sprawa T-238/09: Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2009 r. — Sniace, SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	28
2009/C 193/45	Sprawa T-239/09 P: Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 31 marca 2009 r. w sprawie F-146/07 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 16 czerwca 2009 r. przez Luigiego Marcuccia	28

2009/C 193/46	Sprawa T-244/09: Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2009 r. — Accenture Global Services przeciwko OHIM — Silver Creek Properties (acsensa)	29
2009/C 193/47	Sprawa T-245/09: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2009 r. — Shell Hellas przeciwko Komisji	29
2009/C 193/48	Sprawa T-246/09: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2009 r. — Insula przeciwko Komisji	30
2009/C 193/49	Sprawa T-250/09: Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2009 r. — Cesea Group przeciwko OHIM — Mangini & C. (mangiami)	31
2009/C 193/50	Sprawa T-251/09: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2009 r. — Société des Pétroles Shell przeciwko Komisji	32
2009/C 193/51	Sprawa T-255/09: Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2009 r. — Caixa Geral de Depósitos przeciwko OHIM — Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona («la Caixa»)	32
2009/C 193/52	Sprawa T-218/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 czerwca 2009 r. — Lemans przeciwko OHIM — Turner (ICON)	33
2009/C 193/53	Sprawa T-389/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 czerwca 2009 r. — Lemans przeciwko OHIM-Turner (ICON)	33
2009/C 193/54	Sprawa T-435/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 czerwca 2009 r. — Tokita Management Service przeciwko OHIM — Eminent Food (Tomatoberry)	33

Sąd do spraw Służby Publicznej

2009/C 193/55	Sprawa F-39/07: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 6 maja 2009 r. — Campos Valls przeciwko Radzie (Służba publiczna — Urzędnicy — Zatrudnienie — Powołanie — Stanowisko szefa wydziału — Odrzucenie kandydatury skarżącego — Wymogi określone w ogłoszeniu o wakacie — Oczywisty błąd w ocenie).....	34
2009/C 193/56	Sprawa F-137/07: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 6 maja 2009 r. — Sergio i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Służba publiczna — Prawa i obowiązki — Wolność zrzeszania się — Protokół porozumienia między Komisją i Organizacjami Związkowymi i Zawodowymi — Indywidualne decyzje o oddelegowaniu/udostępnianiu mające za podstawę protokół — Niekorzystny akt — Legitymacja procesowa — Urzędnik działający na własny rachunek a nie na rachunek organizacji związkowej — Niedopuszczalność — Powiadomienie adwokata skarżących o odrzuceniu zażalenia — Początek biegu terminu na złożenie skargi)	34
2009/C 193/57	Sprawa F-43/08: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. — Spee przeciwko Europolowi (Służba publiczna — Personel Europolu — Wolne stanowisko pracy — Postępowanie w sprawie naboru)	35

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2009/C 193/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Dz.U. C 129 z 6.6.2009.

Dz.U. C 113 z 16.5.2009.

Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 4 maja 2009 r. — Stichting Natuur en Milieu, Stichting Greenpeace Nederland, B. Meijer and E. Zwaag, F. Pals przeciwko College van Gedeputeerde Staten van Groningen, zainteresowana strona trzecia: RWE Power AG

(Sprawa C-165/09)

(2009/C 193/02)

*Język postępowania: niderlandzki***Sąd krajowy**

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stichting Natuur en Milieu, Stichting Greenpeace Nederland, B. Meijer and E. Zwaag, F. Pals

Strona pozwana: College van Gedeputeerde Staten van Groningen

Zainteresowana strona trzecia: RWE Power AG

Pytania prejudycjalne

1. Czy obowiązek wykładni zgodnej z dyrektywą oznacza, że transponowane poprzez Wet milieubeheer zobowiązania dyrektywy 96/61/WE⁽¹⁾ dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (obecnie dyrektywa 2008/1⁽²⁾ dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli) można i należy interpretować w ten sposób, że przy wydawaniu decyzji w sprawie wniosku o udzielenie pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska krajowy poziom emisji SO₂ określony w dyrektywie w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza⁽³⁾ (zwanej dalej dyrektywą NEC) należy uwzględnić w pełnym zakresie, w szczególności odnośnie zobowiązań wynikających z art. 9 ust. 4 dyrektywy 96/61, obecnie dyrektywy 2008/1?

2. a) Czy ciążyący na państwie członkowskim obowiązek zaniechania stanowienia przepisów, które mogłyby w

poważnym stopniu poddać w wątpliwość realizację celu ustanowionego w dyrektywie, obowiązuje również w okresie od 27 listopada 2002 r. do 31 grudnia 2010 r. określonego w art. 4 ust. 1 dyrektywy NEC?

b) Czy podczas wskazanego okresu od 27 listopada 2002 r. do 31 grudnia 2010 r. na danym państwie członkowskich ciążyą pozytywne zobowiązania obok wskazanego obowiązku zaniechania lub też zamiast niego, jeżeli po upływie tego okresu wystąpi przekroczenie lub zagrożenie przekroczenia krajowego poziomu emisji SO₂ wedle dyrektywy NEC?

c) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytania 2 a) i 2 b) ma znaczenie, że z wniosku o wydanie w ramach prawa ochrony środowiska pozwolenia na instalację, która przyczynia się do przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia krajowego poziomu emisji SO₂ wedle dyrektywy NEC, wynika, że instalacja rozpocznie działalność najwcześniej w 2011 r.?

3. a) Czy zobowiązania wskazane w pytaniu 2 prowadzą do tego, że państwo członkowskie powinno odmówić pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska, o które wniesiono, lub uzależnić je od bardziej rygorystycznych warunków lub ograniczeń, gdy nie jest zapewnione, że instalacja, dla której wniesiono o pozwolenie, nie przyczyni się do przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia krajowych poziomów emisji SO₂? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie znaczenie ma kwestia, w jakim zakresie instalacja przyczyni się do tego przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia?

b) Czy z dyrektywy NEC wynika, że państwo członkowskie, również przy przekroczeniu lub zagrożeniu przekroczenia krajowych poziomów emisji SO₂, dysponuje zakresem swobodnego uznania, by osiągnąć cele ustanowione w dyrektywie w ten sposób, że zamiast odmowy pozwolenia lub uzależnienia go od dalszych warunków lub ograniczeń, przyjmuje inne środki, jak np. zastosowane gdzie indziej środki wyrównawcze?

4. Czy w zakresie, w którym na państwie członkowskim ciąży obowiązek w rozumieniu pytań 2 i 3, jednostka może powoływać się przed sądami krajowymi na te obowiązki?

5. a) Czy jednostka może powołać się bezpośrednio na art. 4 dyrektywy NEC?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy bezpośrednie powołanie [tego przepisu] jest możliwe od dnia 27 listopada 2002 r., czy też dopiero od dnia 31 grudnia 2010 r.? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie, że z wniosku o udzielenie pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska wynika, że instalacja rozpocznie działalność najwcześniej w roku 2011?
6. Czy w przypadku, w którym udzielenie pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska lub inne środki przyczyniają się do przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia krajowego poziomu emisji SO₂ wedle dyrektywy NEC, jednostka może wywieść z art. 4 tej dyrektywy:
- a) ogólne roszczenie o ustanowienie przez dane państwo członkowskie pakietu środków prowadzących do ograniczenia do 2010 r. krajowych rocznych emisji SO₂ do poziomu nieprzekraczającego krajowego poziomu emisji określonego w dyrektywie NEC lub, gdyby się to nie udało, pakietu środków prowadzących tak szybko, jak to możliwe do późniejszego ograniczenia emisji do tego poziomu;
- b) konkretne roszczenia o przyjęcie przez dane państwo członkowskie szczególnych środków w odniesieniu do danej instalacji — np. w formie odmowy pozwolenia lub uzależnienia pozwolenia od dalszych warunków lub ograniczeń — przyczyniających się do ograniczenia do 2010 r. krajowych rocznych emisji SO₂ do poziomu nieprzekraczającego krajowego poziomu emisji ustanowionego w dyrektywie NEC lub, gdyby się to nie udało, szczególnych środków prowadzących tak szybko, jak to możliwe do późniejszego ograniczenia emisji do tego poziomu?
- c) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytania 6 a) i 6 b) ma znaczenie, w jakim zakresie instalacja przyczyni się do przekroczenia emisji lub do zagrożenia ich przekroczenia?

(¹) Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26)

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Wersja skodyfikowana) (Dz.U. L 24, s. 8)

(³) Dyrektywa 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza (Dz.U. L 309, s. 22)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 11 maja 2009 r. — Stichting Natuur en Milieu, Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, Stichting Greenpeace Nederland, Vereniging van Verontruste Burgers van Voorne przeciwko Gedeputeerde Staten van Zuid-Hollandse, zainteresowane osoby trzecie: Electrabel Nederland NV i Burgemeester en Wethouders Rotterdam

(Sprawa C-166/09)

(2009/C 193/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stichting Natuur en Milieu, Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, Stichting Greenpeace Nederland, Vereniging van Verontruste Burgers

Strona pozwana: Gedeputeerde Staten van Zuid-Hollandse

Zainteresowane osoby trzecie: Electrabel Nederland NV i Burgemeester en Wethouders Rotterdam

Pytania prejudycjalne

1. Czy obowiązek wykładni zgodnej z dyrektywą oznacza, że transponowane poprzez Wet milieubeheer zobowiązania dyrektywy 2008/1 (¹) dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli można i należy interpretować w ten sposób, że przy wydawaniu decyzji w sprawie wniosku o udzielenie pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska krajowy poziom emisji SO₂ i NO_x określony w dyrektywie 2001/81/WE (²) w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza (zwanej dalej dyrektywą NEC) należy uwzględnić w pełnym zakresie, w szczególności odnośnie zobowiązań wynikających z art. 9 ust. 4 dyrektywy 2008/1?
2. a) Czy ciążący na państwie członkowskim obowiązek zaniechania stanowienia przepisów, które mogłyby w poważnym stopniu poddać w wątpliwość realizację celu ustanowionego w dyrektywie, obowiązuje również w okresie od 27 listopada 2002 r. do 31 grudnia 2010 r. określonego w art. 4 ust. 1 dyrektywy NEC?
- b) Czy podczas wskazanego okresu od 27 listopada 2002 r. do 31 grudnia 2010 r. na danym państwie członkowskich ciążą pozytywne zobowiązania obok wskazanego obowiązku zaniechania lub też zamiast niego, jeżeli po upływie tego okresu wystąpi przekroczenie lub zagrożenie przekroczenia krajowego poziomu emisji SO₂ lub NO_x wedle dyrektywy NEC?
- c) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytania 2 a) i 2 b) ma znaczenie, że z wniosku o wydanie w ramach prawa ochrony środowiska pozwolenia na instalację, która

przyczynia się do przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia krajowego poziomu emisji SO₂ lub NO_x wedle dyrektywy NEC, wynika, że instalacja rozpocznie działalność najwcześniej w 2011 r.?

3. a) Czy zobowiązania wskazane w pytaniu 2 prowadzą do tego, że państwo członkowskie powinno odmówić pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska, o które wniesiono, lub uzależnić je od bardziej rygorystycznych warunków lub ograniczeń, gdy nie jest zapewnione, że instalacja, dla której wniesiono o pozwolenie, nie przyczyni się do przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia krajowych poziomów emisji SO₂ lub NO_x? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie znaczenie ma kwestia, w jakim zakresie instalacja przyczyni się do tego przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia?

b) Czy z dyrektywy NEC wynika, że państwo członkowskie, również przy przekroczeniu lub zagrożeniu przekroczenia krajowych poziomów emisji SO₂ lub NO_x, dysponuje zakresem swobodnego uznania, by osiągnąć cele ustanowione w dyrektywie w ten sposób, że zamiast odmowy pozwolenia lub uzależnienia go od dalszych warunków lub ograniczeń, przyjmuje inne środki, jak np. zastosowane gdzie indziej środki wyrównawcze?

4. Czy w zakresie, w którym na państwie członkowskim ciąży obowiązek w rozumieniu pytań 2 i 3, jednostka może powoływać się przed sądami krajowymi na te obowiązki?

5. a) Czy jednostka może powołać się bezpośrednio na art. 4 dyrektywy NEC?

b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy bezpośrednie powołanie [tego przepisu] jest możliwe od dnia 27 listopada 2002 r., czy też dopiero od dnia 31 grudnia 2010 r.? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie, że z wniosku o udzielenie pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska wynika, że instalacja rozpocznie działalność najwcześniej w roku 2011?

6. Czy w przypadku, w którym udzielenie pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska lub inne środki przyczyniają się do przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia krajowego poziomu emisji SO₂ lub NO_x wedle dyrektywy NEC, jednostka może wywieść z art. 4 tej dyrektywy:

a) ogólne roszczenie o ustanowienie przez dane państwo członkowskie pakietu środków prowadzących do ograniczenia do 2010 r. krajowych rocznych emisji SO₂ i NO_x do poziomu nieprzekraczającego krajowego poziomu emisji określonego w dyrektywie NEC lub, gdyby się to nie udało, pakietu środków prowadzących tak szybko, jak to możliwe do późniejszego ograniczenia emisji do tego poziomu;

b) konkretne roszczenia o przyjęcie przez dane państwo członkowskie szczególnych środków w odniesieniu do danej instalacji — np. w formie odmowy pozwolenia lub uzależnienia pozwolenia od dalszych warunków lub ograniczeń — przyczyniających się do ograniczenia do 2010 r. krajowych rocznych emisji SO₂ i NO_x do poziomu nieprzekraczającego krajowego poziomu emisji ustanowionego w dyrektywie NEC lub, gdyby się to nie udało, szczególnych środków prowadzących tak szybko,

jak to możliwe do późniejszego ograniczenia emisji do tego poziomu?

c) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytania 6 a) i 6 b) ma znaczenie, w jakim zakresie instalacja przyczyni się do przekroczenia emisji lub do zagrożenia ich przekroczenia?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Wersja skodyfikowana) (Dz.U. L 24, s. 8)

(²) Dyrektywa 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza (Dz.U. L 309, s. 22)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 11 maja 2009 r. — Stichting Natuur en Milieu, Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, Stichting Greenpeace Nederland, Vereniging van Verontruste Burgers van Voorne przeciwko Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland, zainteresowane osoby trzecie: E.On Benelux i Burgemeester en Wethouders Rotterdam

(Sprawa C-167/09)

(2009/C 193/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stichting Natuur en Milieu, Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, Stichting Greenpeace Nederland, Vereniging van Verontruste Burgers van Voorne

Strona pozwana: Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland

Zainteresowane osoby trzecie: E.On Benelux i Burgemeester en Wethouders Rotterdam

Pytania prejudycjalne

1. Czy obowiązek wykładni zgodnej z dyrektywą oznacza, że transponowane poprzez Wet milieubeheer zobowiązania dyrektywy 96/61 (¹) dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (obecnie dyrektywy 2008/1 (²) dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli) można i należy interpretować w ten sposób, że przy wydawaniu decyzji w sprawie wniosku o udzielenie pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska krajowy poziom emisji SO₂ i NO_x określony w dyrektywie 2001/81/WE (³) w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza (zwanej dalej dyrektywą NEC) należy uwzględnić w pełnym zakresie, w szczególności odnośnie zobowiązań wynikających z art. 9 ust. 4 dyrektywy 2008/1?

2. a) Czy ciężący na państwie członkowskim obowiązek zaniechania stanowienia przepisów, które mogłyby w poważnym stopniu poddać w wątpliwość realizację celu ustanowionego w dyrektywie, obowiązuje również w okresie od 27 listopada 2002 r. do 31 grudnia 2010 r. określonego w art. 4 ust. 1 dyrektywy NEC?
- b) Czy podczas wskazanego okresu od 27 listopada 2002 r. do 31 grudnia 2010 r. na danym państwie członkowskich ciążyą pozytywne zobowiązania obok wskazanego obowiązku zaniechania lub też zamiast niego, jeżeli po upływie tego okresu wystąpi przekroczenie lub zagrożenie przekroczenia krajowego poziomu emisji SO₂ lub NO_x wedle dyrektywy NEC?
- c) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytania 2 a) i 2 b) ma znaczenie, że z wniosku o wydanie w ramach prawa ochrony środowiska pozwolenia na instalację, która przyczynia się do przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia krajowego poziomu emisji SO₂ lub NO_x wedle dyrektywy NEC, wynika, że instalacja rozpocznie działalność najwcześniej w 2011 r.?
3. a) Czy zobowiązania wskazane w pytaniu 2 prowadzą do tego, że państwo członkowskie powinno odmówić pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska, o które wniesiono, lub uzależnić je od bardziej rygorystycznych warunków lub ograniczeń, gdy nie jest zapewnione, że instalacja, dla której wniesiono o pozwolenie, nie przyczyni się do przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia krajowych poziomów emisji SO₂ lub NO_x? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie znaczenie ma kwestia, w jakim zakresie instalacja przyczyni się do tego przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia?
- b) Czy z dyrektywy NEC wynika, że państwo członkowskie, również przy przekroczeniu lub zagrożeniu przekroczenia krajowych poziomów emisji SO₂ lub NO_x, dysponuje zakresem swobodnego uznania, by osiągnąć cele ustanowione w dyrektywie w ten sposób, że zamiast odmowy pozwolenia lub uzależnienia go od dalszych warunków lub ograniczeń, przyjmuje inne środki, jak np. zastosowane gdzie indziej środki wyrównawcze?
4. Czy w zakresie, w którym na państwie członkowskim ciąży obowiązek w rozumieniu pytań 2 i 3, jednostka może powoływać się przed sądami krajowymi na te obowiązki?
5. a) Czy jednostka może powołać się bezpośrednio na art. 4 dyrektywy NEC?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy bezpośrednie powołanie [tego przepisu] jest możliwe od dnia 27 listopada 2002 r., czy też dopiero od dnia 31 grudnia 2010 r.? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie, że z wniosku o udzielenie pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska wynika, że instalacja rozpocznie działalność najwcześniej w roku 2011?
6. Czy w przypadku, w którym udzielenie pozwolenia w ramach prawa ochrony środowiska lub inne środki przyczyniają się do przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia krajowego poziomu emisji SO₂ lub NO_x wedle dyrektywy NEC, jednostka może wywieść z art. 4 tej dyrektywy:
- a) ogólne roszczenie o ustanowienie przez dane państwo członkowskie pakietu środków prowadzących do ograniczenia do 2010 r. krajowych rocznych emisji SO₂ i NO_x do poziomu nieprzekraczającego krajowego poziomu emisji określonego w dyrektywie NEC lub, gdyby się to nie udało, pakietu środków prowadzących tak szybko, jak to możliwe do późniejszego ograniczenia emisji do tego poziomu;
- b) konkretne roszczenia o przyjęcie przez dane państwo członkowskie szczególnych środków w odniesieniu do danej instalacji — np. w formie odmowy pozwolenia lub uzależnienia pozwolenia od dalszych warunków lub ograniczeń — przyczyniających się do ograniczenia do 2010 r. krajowych rocznych emisji SO₂ i NO_x do poziomu nieprzekraczającego krajowego poziomu emisji ustanowionego w dyrektywie NEC lub, gdyby się to nie udało, szczególnych środków prowadzących tak szybko, jak to możliwe do późniejszego ograniczenia emisji do tego poziomu?
- c) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytania 6 a) i 6 b) ma znaczenie, w jakim zakresie instalacja przyczyni się do przekroczenia emisji lub do zagrożenia ich przekroczenia?
-
- (¹) Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26)
- (²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Wersja skodyfikowana) (Dz.U. L 24, s. 8)
- (³) Dyrektywa 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza (Dz.U. L 309, s. 22)
-
- Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice in Northern Ireland, Queen's Bench Division (Zjednoczone Królestwo) w dniu 19 maja 2009 r. — Seaport (NI) Limited przeciwko Department of the Environment for Northern Ireland**
- (Sprawa C-182/09)**
- (2009/C 193/05)
- Język postępowania: angielski*
- Sąd krajowy**
- High Court of Justice in Northern Ireland, Queen's Bench Division
- Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**
- Strona skarżąca:* Seaport (NI) Limited
- Strona pozwana:* Department of the Environment for Northern Ireland

Pytania prejudycjalne

- 1) Jaki jest zakres przyznanego państwom członkowskim na mocy art. 13 ust. 3 dyrektywy 2001/42/WE⁽¹⁾ w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie oceny wpływu na środowisko”) uprawnienia do podjęcia decyzji o niewykonalności oceny wpływu na środowisko w odniesieniu do planu lub programu, dla którego pierwszy formalny akt przygotowawczy miał miejsce przed dniem 21 lipca 2004 r. i jakie zagadnienia władze krajowe winny w konkretnych przypadkach brać pod uwagę przy wydawaniu takiej decyzji?
- 2) Czy po podjęciu w 2004 r. decyzji o tym, że zapewnienie spełnienia przez plan wymogów przewidzianych w dyrektywie w sprawie oceny wpływu na środowisko było wykonalne (i wobec podtrzymania takiego stanowiska w późniejszym czasie, także w postępowaniu przed sądem krajowym), organ władzy krajowej państwa członkowskiego mógł zmienić tą decyzję i uznać w listopadzie 2007 r., że zapewnienie, aby plan ten spełniał wymogi przewidziane w dyrektywie w sprawie oceny wpływu na środowisko jest niewykonalne?
- 3) Czy proces decyzyjny opisany w pytaniu drugim prowadzi do podjęcia retrospektywnej decyzji o niewykonalności oceny wpływu na środowisko, a jeśli tak, to czy art. 13 ust. 3 dyrektywy w sprawie oceny wpływu na środowisko dopuszcza podejmowanie takich retrospektywnych decyzji, a jeśli tak, to na jakich warunkach?
- 4) Czy czynniki wzięte w niniejszej sprawie pod uwagę przez organ władzy krajowej przy podejmowaniu w dniu 6 listopada 2007 r. decyzji o niewykonalności przeprowadzania oceny wpływu na środowisko w odniesieniu do projektu North Area Plan stanowiły zagadnienia, które organ ten był uprawniony wziąć pod uwagę przy podejmowaniu takiej decyzji na podstawie art. 13 ust. 3 dyrektywy w sprawie oceny wpływu na środowisko?

⁽¹⁾ Dz.U. L 197, s. 30

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 28 maja 2009 r. — Dyrektor Izby Skarbowej w Białymstoku/Profaktor Kulesza, Frankowski, Trzaska spółka jawna w Białymstoku

(Sprawa C-188/09)

(2009/C 193/06)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dyrektor Izby Skarbowej w Białymstoku

Strona pozwana: Profaktor Kulesza, Frankowski, Trzaska spółka jawna w Białymstoku

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 ust. 1 i 2 Pierwszej Dyrektywy Rady Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich w zakresie podatków obrotowych (67/227/EEC)⁽¹⁾ w zw. z art. 2, art. 10 ust. 1 i 2 oraz art. 17 ust. 1 i 2 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC)⁽²⁾ wyłącza możliwość wprowadzenia czasowej utraty prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę stanowiącą równowartość 30 % kwoty podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług w stosunku do podatników dokonujących sprzedaży na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej oraz osób prowadzących działalność gospodarczą w formie indywidualnych gospodarstw rolnych, którzy naruszają obowiązek ewidencji obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących, stosownie do art. 111 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, ze zm.)?
2. Czy „środki specjalne”, o których mowa w art. 27 ust. 1 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC) z uwagi na swój charakter i cel mogą polegać na czasowym ograniczeniu zakresu prawa podatnika do odliczenia, o którym mowa w 111 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, ze zm.) wobec podatników naruszających obowiązek prowadzenia ewidencji obrotu i kwot podatku przy zastosowaniu kas rejestrujących i w związku z tym ich wprowadzenie wymaga dochowania procedury wynikającej z art. 27 ust. 2 — 4 wymienionej wyżej Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 r.?
3. Czy w prawie Państwa Członkowskiego, o którym mowa w art. 33 ust. 1 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC), mieści się uprawnienie do wprowadzenia sankcji wobec

podatników naruszających obowiązek ewidencji obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących w postaci czasowej utraty prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę stanowiącą równowartość 30 % kwoty podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług, o której mowa w art. 111 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, ze zm.)?

(¹) Dz.U. 71, str. 1301; Polskie wydanie specjalne Rozdział 09 Tom 01 P. 3

(²) Dz.U. L 145, str. 1; Polskie wydanie specjalne Rozdział 09 Tom 01 P. 23

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 10 marca 2009 r. w sprawie T-249/06: Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 29 maja 2009 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-191/09 P)

(2009/C 193/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, pełnomocnik, G. Berrisch, adwokat)

Druga strona postępowania: Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 10 marca 2009 r., w zakresie, (1) w jakim Sąd stwierdził nieważność art. 1 zaskarżonego rozporządzenia, w zakresie, w jakim cło antydumpingowe nałożone na przywóz do Wspólnoty Europejskiej produktów wytwarzanych przez skarżące przekracza cło, które byłoby stosowane, gdyby nie dokonano dostosowania ceny eksportowej z tytułu prowizji w przypadkach sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem powiązanej spółki handlowej Sepco SA. (pkt

1 sentencji zaskarżonego wyroku) oraz (2) w jakim nakazał Radzie poniesienie jej własnych kosztów oraz czwartej części kosztów poniesionych przez skarżące (pkt 3 sentencji zaskarżonego wyroku);

— wydanie ostatecznego wyroku w sprawie poprzez oddalenie skargi w całości;

— orzeczenie, iż skarżące w postępowaniu w pierwszej instancji ponoszą koszty postępowania odwoławczego oraz koszty postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Rada twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji:

- 1) popełnił błąd co do prawa stosując w drodze analogii orzecznictwo dotyczące pojęcia jednego podmiotu gospodarczego do art. 2 ust. 10 lit i) rozporządzenia podstawowego (¹) ponieważ nie uznał, że obliczenie wartości normalnej, obliczenie ceny wywozu, oraz kwestia konieczności zastosowania dostosowań jest regulowana odmiennymi zasadami. W tym zakresie Sąd Pierwszej Instancji naruszył również obowiązek uzasadniania.
- 2) popełnił błąd co do prawa przy interpretacji ciężaru dowodu ciążącego na instytucjach przy dokonywaniu dostosowań zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego poprzez brak zastosowania zasad zwykle obowiązujących przy ciężarze dowodu w sprawach antydumpingowych, a w związku z tym popełnił błąd co do prawa poprzez brak zastosowania standardów kontroli sądowej w odniesieniu do gospodarczych szacunków instytucji;
- 3) popełnił błąd co do prawa poprzez zastosowanie nieprawidłowego kryterium przy ocenie decyzji instytucji o dokonaniu dostosowania z art. 2 ust. 10 lit. i), ponieważ ocenił tę decyzję w oparciu o założenie, że do porównania zwykłej wartości i ceny wywozu ma zastosowanie pojęcie jednego podmiotu gospodarczego;
- 4) popełnił błąd co do prawa stwierdzając, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ustaleniach przy zastosowaniu art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego;
- 5) popełnił błąd co do prawa poprzez zbyt zawężona wykładnię wymogów ujawnienia informacji;
- 6) popełnił błąd co do prawa ponieważ nie zastosował prawidłowo prawego kryterium naruszenia praw do obrony, które (w sposób prawidłowy) ustalił;
- 7) popełnił błąd przy ocenie skutków zarzucanego naruszenia procedury ponieważ oparł się na błędnych ustaleniach co do zgodności z prawem dostosowań na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i).

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 25 marca 2009 r. w sprawie T-402/07 Kaul GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) — Bayer AG, wniesione w dniu 1 czerwca 2009 r. przez Kaul GmbH

(Sprawa C-193/09 P)

(2009/C 193/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Kaul GmbH (przedstawiciele: R. Kunze, Rechtsanwalt i solicitor, G. Würtenberger, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Bayer AG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie T-402/07 Kaul GmbH przeciwko OHIM — Bayer (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), na mocy którego Sąd oddalił skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 1 sierpnia 2007 r. utrzymującą w mocy decyzję Wydziału Sprzeciwów, którą oddalono sprzeciw wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 000 195 370 „ACRCOL”;
- wyznaczenie rozprawy przed Trybunałem po zakończeniu procedury pisemnej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji stanowi naruszenie właściwych przepisów rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾, a ponadto jest niezgodne z istotnymi wymogami proceduralnymi. W związku z tym odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 marca 2009 r. jest uzasadnione z poniżej wskazanych względów:

- Sąd Pierwszej Instancji dokonał nieprawidłowej wykładni art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 i w związku z tym naruszył ten przepis, wydając zaskarżony wyrok;
- Sąd Pierwszej Instancji, uznając w zaskarżonym wyroku, że naruszenie prawa do bycia wysłuchanym nie miało wpływu na wynik postępowania, pomylił się i naruszył art. 6 ust. 2 i art. 73 rozporządzenia nr 40/94; oraz
- Sąd Pierwszej Instancji nie miał racji, podtrzymując dokonaną przez Izbę Odwoławczą ocenę dotyczącą kryterium prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 25 marca 2009 r. w sprawie T-332/06 Alcoa Trasformazioni Srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 1 czerwca 2009 r. przez Alcoa Trasformazioni Srl

(Sprawa C-194/09 P)

(2009/C 193/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alcoa Trasformazioni Srl (przedstawiciele: M. Siragusa, T. Müller-Ibold, T. Graf, F. Salerno, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

W pierwszej kolejności:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie T-332/06 Alcoa Trasformazioni Srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich,
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/C 214/03 notyfikowanej Republice Włoskiej w dniu 19 lipca 2006 r., w zakresie w jakim dotyczy ona taryf elektryczności stosowanych wobec fabryk aluminium należących do Alcoa Trasformazioni Srl.

W drugiej kolejności:

- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

W obu przypadkach:

- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie zgodnie z art. 69 regulaminu Trybunału, włącznie ze zwrotem kwot zapłaconych Komisji jako koszty postępowania poniesione w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Ze względu na to, że Komisja stwierdziła najpierw, iż taryfy elektryczności stosowane wobec energochłonnych zakładów we Włoszech nie stanowiły pomocy państwa, powstaje kwestia, jakie standardy Komisja powinna stosować w zakresie dochodzenia i uzasadnienia w takich okolicznościach przed wszczęciem procedury formalnej. Alcoa podnosi, że w sytuacji gdy Komisja wcześniej stwierdziła, iż dany środek nie stanowi pomocy państwa, nie może ona wszczynać takiej procedury

bez uprzedniego przeprowadzenia wyczerpującego badania w celu wykazania, dlaczego wcześniejsze ustalenia nie są już wiążące. Ponadto Komisja powinna wskazać te powody wystarczająco jasno w decyzji wszczynającej procedurę formalną. Alcoa twierdzi, że Sąd błędnie stwierdził, że Komisja mogła wszcząć procedurę formalną bez badania, czy jej pierwotna analiza z 1996 r. straciła ważność. Wcześniejsze ustalenie przez Komisję, że środek nie stanowił pomocy, wywołuje również kwestię, jaka procedura powinna mieć zastosowanie, w sytuacji gdy Komisja decyduje zrewidować sprawę i wszcząć procedurę formalną skierowaną przeciwko danemu środkowi. Z mających zastosowanie przepisów proceduralnych i podstawowych zasad pewności prawa, jak również ochrony uzasadnionych oczekiwań wynika, że w takich okolicznościach należy stosować procedurę badania pomocy istniejącej. Wnosząc odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że badając taryfy stosowane wobec Alcoa, Komisja słusznie oparła się na procedurze dotyczącej nowej pomocy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) (Patents Court) (Anglia i Walia) w dniu 29 maja 2009 r. — Synthon BV przeciwko Merz Pharma GmbH & Co KG

(Sprawa C-195/09)

(2009/C 193/10)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Synthon BV

Strona pozwana: Merz Pharma GmbH & Co KG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla celów art. 13 i art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 1768/92 ⁽¹⁾ zezwolenie na obrót jest „pierwszym zezwoleniem na obrót [...] na terytorium Wspólnoty”, jeżeli zostało wydane na podstawie przepisów krajowych zgodnych z dyrektywą Rady 65/65/EWG ⁽²⁾, czy też dodatkowo zachodzi konieczność ustalenia, że przy wydawaniu przedmiotowego zezwolenia organ krajowy przeprowadził ocenę danych zgodnie z wymogami procedury administracyjnej przewidzianej w tej dyrektywie?
- 2) Czy dla celów art. 13 i art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 1768/92 wyrażenie „pierwsze zezwolenie na obrót [...] na terytorium Wspólnoty” obejmuje zezwolenia, które zgodnie z prawem krajowym mogą współistnieć z zezwoleniami zgodnymi z dyrektywą Rady 65/65/EWG?

3) Czy produkt, na który zostało wydane zezwolenie na obrót po raz pierwszy w EWG bez zastosowania administracyjnej procedury wydawania zezwolenia, ustanowionej w dyrektywie Rady 65/65/EWG wchodzi w określony w art. 2 zakres rozporządzenia Rady (WE) nr 1768/92?

4) W przypadku odpowiedzi przeczącej, czy dodatkowe świadectwo ochronne wydane dla takiego produktu jest nieważne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady EWG nr 1768/92 z dnia 18 czerwca 1992 r. dotyczące stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych, Dz.U. L 182, s. 1-5.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 65/65/EWG z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do leków gotowych (Dz.U. L 22, s. 369). Angielskie wydanie specjalne: Seria I Rozdział 1965-1966, s. 24.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Radę ds. Zażaleń Szkół Europejskich w dniu 29 maja 2009 r. — Paul Miles i in., Robert Watson Mac Donald przeciwko Sekretarzowi Generalnemu Szkół Europejskich

(Sprawa C-196/09)

(2009/C 193/11)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Rada ds. Zażaleń Szkół Europejskich

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Paul Miles i in., Robert Watson Mac Donald

Strona pozwana: Sekretarz Generalny Szkół Europejskich

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 234 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że organ sądowy taki jak Rada ds. Zażaleń ustanowiona w art. 27 Konwencji określającej statut Szkół Europejskich ⁽¹⁾ jest objęty zakresem stosowania tego artykułu i ponieważ orzeka w ostatniej instancji, jest obowiązany wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości?
- 2) W razie udzielania na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy art. 12 i 39 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu takiego systemu wynagrodzeń, jaki obowiązuje w Szkołach Europejskich, jako że system ten, chociaż wyrażnie odwołuje się do systemu dotyczącego urzędników wspólnotowych, zupełnie nie pozwala na uwzględnienie, w tym z mocą wsteczną, deprecjacji waluty skutkującej utratą siły nabywczej dla nauczycieli oddelegowanych przez władze danego państwa członkowskiego?

- 3) W razie udzielania na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej, czy różnica sytuacji taka jak stwierdzona między z jednej strony nauczycielami oddelegowanymi do Szkół Europejskich, których wynagrodzenie jest zapewniane jednocześnie przez ich władze krajowe i przez daną szkołę europejską, a z drugiej strony urzędnikami Wspólnoty Europejskiej, których wynagrodzenie jest zapewnione wyłącznie przez Wspólnotę Europejską, może uzasadniać — w obliczu zasad zawartych w wymienionych artykułach i gdy zasady pełnienia obowiązków [personelu oddelegowanego do Szkół Europejskich] odwołują się wyraźnie do regulaminu pracowniczego urzędników wspólnotowych — to, że kursy wymiany zastosowane w celu zapewnienia utrzymania równej siły nabywczej nie są takie same?

(¹) JO 1994, L 212, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Republika Łotewska) w dniu 4 czerwca 2009 r. — Schenker SIA przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-199/09)

(2009/C 193/12)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Schenker SIA

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 (¹) z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że w razie złożenia wniosku o udzielenie wiążącej informacji taryfowej należy udzielić wiążącej informacji obejmującej jednakowe towary, występujące pod tą samą nazwą handlową, oznaczone tym samym numerem artykułu oraz jednakowe z punktu widzenia wszelkich innych kryteriów odróżniających lub umożliwiających ustalenie tożsamości tych towarów?

(¹) Dz.U. L 253, s. 1.

Odwołanie wniesione w dniu 27 maja 2009 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie T-249/06 Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(sprawa C-200/09 P)

(2009/C 193/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. van Vliet, C. Clyne, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT; Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, oraz Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 wyroku;
- oddalenie skargi w całości;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję w ramach niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

PIERWSZY ZARZUT ODWOŁANIA — Stosowanie pojęcia jednego podmiotu gospodarczego w celu określenia ceny eksportowej

Komisja uważa, że Sąd dopuścił się dwójakiego rodzaju naruszenia prawa poprzez stwierdzenie, że: „Według utrwalonego orzecznictwa dotyczącego obliczania wartości normalnej, lecz odnoszącego się również w drodze analogii do obliczania ceny eksportu, podział działalności produkcyjnej i handlowej w obrębie grupy złożonej z odrębnych pod względem prawnym spółek nie może zmienić faktu, że chodzi tu o jeden podmiot gospodarczy, który w ten sposób organizuje całość swej działalności w innych przypadkach wykonywanej przez podmiot, który jest również jednolity z punktu widzenia prawnego”.

Po pierwsze wyrok Sądu dotknięty jest brakiem uzasadnienia, ponieważ w żaden sposób nie wskazuje, w jaki sposób pojęcie tak zwanego jednego podmiotu gospodarczego powinno być również stosowane w drodze analogii przy określaniu ceny eksportowej w celu obliczenia marginesu dumpingu.

Po drugie Sąd powinien był zastosować utrwalone orzecznictwo Trybunału dotyczące pojęcia jednego podmiotu gospodarczego, w tym między innymi wyroki w sprawach Sharp Corporation, Minolta Camera, Ricoh i Canon II, które prowadzą do przeciwnych wniosków.

DRUGI ZARZUT ODWOŁANIA — Ciężar dowodu i zakres kontroli sądowej

Ten zarzut odwołania dotyczy ciężaru dowodu i zakresu kontroli sądowej. Komisja uważa w tym zakresie, że w pkt 180 — 190 Sąd dopuścił się licznych naruszeń prawa dokonanie kontroli sądowej w nieodpowiednim zakresie. Powołując się na wyrok w sprawie Kundan i Tata Sąd nie uwzględnił okoliczności, że po wydaniu tego wyroku brzmienie art. 20 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego zostało zmienione dokładnie w celu objęcia nim sytuacji takich jak rozpatrywana w niniejszej sprawie. Z całą pewnością daje to instytucjom pewien zakres swobody uznania. Sąd zastosował nieprawidłowe kryterium prawne nakładając na instytucje szczególnie duży ciężar dowodu w dziedzinie, w której przysługują im zwykle szerokie uprawnienia dyskrecyjne. W konsekwencji Sąd nie wykazał w wystarczający sposób, że instytucje dopuściły się oczywistego błędu przy ocenie okoliczności faktycznych.

TRZECI ZARZUT ODWOŁANIA — Artykuł 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego

Trzeci zarzut dotyczy pkt 193 — 197 zaskarżonego wyroku. Jeśli pierwszy lub drugi zarzut jest uzasadniony, to w konsekwencji zastosowanego przez Sąd rozumowania jego wniosek, że art. 2 ust. 10 akapit pierwszy został naruszony, jest nieprawidłowy z prawnego punktu widzenia.

CZWARTY ZARZUT ODWOŁANIA — Prawo do obrony

Zarzut ten dotyczy pkt 200 — 211 zaskarżonego wyroku. Komisja uważa, że w tych punktach Sąd zastosował nadmiernie surowe, a przez to nieuzasadnione kryterium dotyczące prawa skarżących do obrony. Kwota dostosowania i transakcje, których dotyczyły były znane skarżącym już od pewnego czasu (od pierwszego dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji). Ponadto, w odpowiedzi na uwagi skarżących sformułowane po otrzymaniu tego dokumentu Komisja w drugim dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji wyjaśniła, że wcześniejsze powołanie się na art. 2 ust. 9, jako na podstawę prawną w celu dokonania omawianego dostosowania, było błędne. Zatem skarżący byli w pełni poinformowani o dokładnych powodach, dla których Komisja zamierzała dokonać dostosowania; między innymi dlatego, że uznała, iż Sepco działała jako pośrednik, którego działania były podobne do działań przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie.

Komisja uważa, że dzięki temu przedstawiła skarżącym wystarczające informacje, aby mogli oni użytecznie skorzystać z przysługującego im prawa do obrony. Sąd naruszył więc prawo sugerując w pkt 201, że ostateczne ujawnienie informacji powinno było zawierać więcej danych w tym zakresie. Wbrew

temu, co sugeruje Sąd, skarżący zostali poinformowani o powodach, dla których Komisja zamierzała zaproponować Radzie powyższe dostosowanie, to znaczy o tym, że powiązania Sepco ze skarżącymi objęte były zakresem zastosowania art. 2 ust. 10 lit. i) zdanie drugie. Ponadto Komisja uważa, że jej stanowisko znajduje potwierdzenie we wcześniejszym orzecznictwie Trybunału (na przykład w wyroku w sprawie EFMA).

Wreszcie, Komisja uważa, że w pkt 209 Sąd naruszył prawo poprzez „pomieszczenie” kwestii merytorycznej dotyczącej zgodności z prawem dostosowania z kwestią przysługującego skarżącym prawa do obrony. Sąd stwierdził: „Jednak [...] powyżej wykazano, że [instytucje zastosowały dostosowanie z naruszeniem praw]. W związku z tym należy uznać, że” nieprzedstawiając ostatecznego uzasadnienia już w czasie drugiego ujawnienia informacji instytucje naruszyły przysługujące skarżącym prawo do obrony. Jednakże wbrew twierdzeniom Sądu nie ma żadnego związku przyczynowego pomiędzy tymi dwoma kwestiami. Sam fakt, że Sąd uznał dokonanie dostosowania za błędne nie oznacza, iż naruszone zostało prawo skarżących do obrony. Chodzi tu o kwestię, czy instytucje przedstawiły skarżącym w toku postępowania administracyjnego informacje niezbędne do przedstawienia przez nich samych informacji. Okoliczność, że Sąd uznaje dostosowanie za niezgodne z prawem nie oznacza, że „w związku z tym” prawo skarżących do obrony zostało naruszone w toku postępowania administracyjnego.

KWESTIA, CZY TRYBUNAŁ MOŻE SAM ORZEC W PRZEDMIOCIE ZARZUTÓW ODWOŁANIA (CZY WINIEN ZWRÓCIĆ SPRAWĘ SĄDOWI PIERWSZEJ INSTANCJI)

Zdaniem Komisji, jeżeli Trybunał orzeknie, że powyższe zarzuty są uzasadnione i uchyli pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku, będzie dysponował wystarczająco pełnymi informacjami, aby sam mógł orzec w przedmiocie żądań (i je oddalić). Jednakże jest to kwestia, która zależy od uznania Trybunału i Komisja nie będzie jej dalej rozwijać.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht w dniu 8 czerwca 2009 r. — Flachglas Torgau GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-204/09)

(2009/C 193/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Flachglas Torgau GmbH

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy art. 2 pkt 2 zdanie drugie dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że funkcje o charakterze ustawodawczym pełnią wyłącznie takie organy i instytucje, do których zgodnie z prawem państwa członkowskiego należy ostateczna (wiążąca) decyzja w procedurze legislacyjnej, czy też funkcję o charakterze ustawodawczym pełnią również takie organy i instytucje, którym prawo państwa członkowskiego powierzyło kompetencje i prawa do współdziałania w procedurze legislacyjnej, w szczególności do wniesienia projektu ustawy i wyrażania opinii dotyczących projektów ustaw?
 - b) Czy państwa członkowskie tylko wtedy mogą postawić, że definicja organu władzy publicznej nie dotyczy organów i instytucji pełniących funkcje o charakterze sądowym lub ustawodawczym, jeśli jednocześnie w dniu przyjęcia dyrektywy ich przepisy konstytucyjne nie przewidywały procedury odwoławczej w rozumieniu art. 6 dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG?
 - c) Czy organy i instytucje pełniące funkcje o charakterze ustawodawczym nie są objęte pojęciem organu władzy publicznej jedynie w odniesieniu do okresu do zakończenia procedury legislacyjnej?
2. a) Czy poufność obrad, o której mowa w art. 4 ust. 2 zdanie pierwsze lit. a) dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG, jest przewidziana prawnie, jeżeli przepis prawa krajowego wydany w celu transpozycji dyrektywy 2004/3/WE ogólnie stanowi, że odmawia się udostępnienia informacji dotyczących środowiska, jeśli ujawnienie takich informacji negatywnie wpłynie na poufność obrad instytucji podlegających obowiązkowi informacyjnemu, czy też jest w tym względzie konieczne, by odrębny przepis ustawy wprowadzał poufność obrad?
 - b) Czy poufność obrad, o której mowa w art. 4 ust. 2 zdanie pierwsze lit. a) dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG, jest przewidziana prawnie, jeśli z prawa krajowego wynika ogólna niepisana zasada prawna,

zgodnie z którą procedury administracyjne organów władzy publicznej nie są jawne ?

(¹) Dz.U. L 41, s. 26.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 10 czerwca 2009 r. — Ilonka Sayn-Wittgenstein

(Sprawa C-208/09)

(2009/C 193/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ilonka Sayn-Wittgenstein

Strona pozwana: Landeshauptmann von Wien

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 18 WE stoi na przeszkodzie uregulowaniu, zgodnie z którym właściwe organy państwa członkowskiego odmawiają uznania nazwiska (dorosłego) przysposobionego — w zakresie, w jakim zawiera ono niedopuszczalny (również z punktu widzenia prawa konstytucyjnego) tytuł szlachecki — które zostało określone w innym państwie członkowskim?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 10 czerwca 2009 r. — Lahti Energia Oy

(Sprawa C-209/09)

(2009/C 193/16)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Wnosząca odwołanie: Lahti Energia Oy

Pozostałe strony: Lahden seudun ympäristölautakunta, Hämeen ympäristökeskus, Salpausselän luonnonystävät ry

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy spalanie gazu uzyskanego w gazowni jako paliwa dodatkowego w kotle elektrowni objęte jest art. 3 dyrektywy 2000/76 ⁽¹⁾, jeżeli gaz doprowadzany do komory spalania nie jest oczyszczany po zgazowaniu?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy skład spalanych odpadów lub zawartość substancji pyłających lub innych zanieczyszczeń w gazie doprowadzanym do komory spalania ma znaczenie dla oceny tego przypadku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów (Dz.U. L 332, s. 91)

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-211/09)

(2009/C 193/17)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Karanasou-Apostolopoulou i L. Balta)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/24/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE, lub a każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na implementację dyrektywy 2006/24/WE do prawa krajowego upłynął w dniu 15 września 2007 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 105, z 13.4.2006, s. 54.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 25 marca 2009 r. w sprawie T-191/07 Anheuser-Busch, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Budějovický Budvar, národní podnik, wniesione w dniu 12 czerwca 2009 r. przez Anheuser-Busch, Inc.

(Sprawa C-214/09 P)

(2009/C 193/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Anheuser-Busch, Inc. (przedstawiciele: V. von Bomhard, Rechtsanwältin, i B. Goebel, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Budějovický Budvar, národní podnik,

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie T-191/07; i
- obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Anheuser-Busch podnosi trzy zarzuty odwołania: pierwszy z nich dotyczy naruszenia art. 41 ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ w związku z zasadą 16 ust. 1 i 3 oraz zasadą 20 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 ⁽²⁾ z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 ⁽³⁾ w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, drugi dotyczy naruszenia art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, a trzeci — naruszenia art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Dwa pierwsze zarzuty dotyczą kwestii procesowych. Anheuser-Busch podnosi, że są one istotne w niniejszej sprawie. W zakresie dotyczącym piwa Izba Odwoławcza mogła rozstrzygnąć w przedmiocie sprzeciwu opartego na art. 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2007/2009 jedynie przy uwzględnieniu wcześniejszej rejestracji IR 238 203. Oznacza to również, że podnoszone wcześniej w toku postępowania w sprawie sprzeciwu argumenty dotyczące tego, czy słowo „Budweiser” stanowi dominujący element graficznych znaków spółki Budvar, pozostały bez rozpatrzenia.

Sąd Pierwszej Instancji pomylił się, stwierdzając, że na spółce Budvar nie ciążył prawny obowiązek wykazania ciągłej ważności (to znaczy poprzez przedłużenie) rejestracji IR 238 103. Obowiązek ten wynika z art. 41 ust. 2 zdanie trzecie

rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 16 ust. 1 i 3 oraz zasadą 20 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z 1995 r., jak również z zawiadomienia OHIM z dnia 18 stycznia 2002 r. ponownie wzywającego spółkę Budvar do przedstawienia „dalszych okoliczności faktycznych, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu”. Obowiązek ten dotyczył przedstawienia takiego dowodu w terminie wyznaczonym w tym zawiadomieniu, czyli do dnia 26 lutego 2002 r. Niemniej dowód został dostarczony dopiero w dniu 21 stycznia 2004 r.

W konsekwencji dokonane przez Sąd Pierwszej Instancji ustalenie, że art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 nie miał zastosowania do przedłożenia świadectwa przedłużenia prawa z rejestracji, ponieważ nie istniał „odpowiedni termin” na jego przedstawienie, również było błędne i stanowi naruszenie tego przepisu. W rzeczywistości taki „odpowiedni termin” istniał i Izba Odwoławcza powinna była przynajmniej skorzystać z przysługującego jej na podstawie art. 76 ust. 2 swobodnego uznania w kwestii uwzględnienia tego dowodu. Sąd Pierwszej Instancji zinterpretował decyzję Izby Odwoławczej jako stwierdzającą, że świadectwo przedłużenia prawa z rejestracji zostało przedstawione w terminie. W rezultacie naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 polega na nieskorzystaniu przez Izbę Odwoławczą z przysługującego jej swobodnego uznania i na potwierdzeniu przez Sąd takiego podejścia.

Sąd Pierwszej Instancji nie uznał też, że przedstawiony przez spółkę Budvar na poparcie jej sprzeciwu dowód używania nie był wystarczający i dotyczył ponadto znaków towarowych innych niż ten, do którego odnosiła się zaskarżona decyzja i decyzja Izby Odwoławczej, naruszając w ten sposób art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009.

(¹) Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

(²) Dz.U. L 303, s. 1

(³) Rozporządzenie z dnia 20 grudnia 1993 r. (Dz.U. 1994, L 11, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus (Finlandia) w dniu 15 czerwca 2009 r. — Mehiläinen Oy, Suomen Terveystalo Oyj przeciwko Oulun kaupunki

(Sprawa C-215/09)

(2009/C 193/19)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Markkinaoikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mehiläinen Oy, Suomen Terveystalo Oyj

Strona pozwana: Oulun kaupunki

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozpatrywane całościowo porozumienie, w ramach którego gminna instytucja zamawiająca zawiera z odrębnym od niej przedsiębiorstwem prywatnym umowę przewidującą utworzenie spółki akcyjnej, w której udziały i uprawnienia kontrolne nabywają w równych częściach dwie strony umowy oraz któremu wraz z jego utworzeniem gminna instytucja zamawiająca zobowiązuje się powierzyć świadczenie usług w zakresie ochrony zdrowia i dobrego samopoczucia w miejscu pracy, stanowi czynność, która wymaga zastosowania procedur udzielania zamówień publicznych z racji tego, że ogół związanych z nią postanowień umownych stanowi udzielenie zamówienia na usługi w rozumieniu dyrektywy 2004/18/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, czy też porozumienie to należy postrzegać jako utworzenie nowego wspólnego przedsiębiorstwa i przeniesienie nań działalności zakładu komunalnego, w stosunku do którego wspomniana dyrektywa i wynikający z niej obowiązek stosowania procedur przetargowych nie mają zastosowania?
- 2) Czy w omawianym przypadku ma ponadto znaczenie okoliczność, że
 - a) miasto Oulu jako gminna instytucja zamawiająca zobowiązało się powierzyć nowemu przedsiębiorstwu odpłatne świadczenie wyżej wspomnianych usług w przejściowym okresie czterech lat, po upływie którego zgodnie ze swą uchwałą zamierzało wszcząć ponownie procedurę zaproszenia do składania ofert dotyczących usług z zakresu medycyny pracy, na które miało zapotrzebowanie?
 - b) przed zawarciem rozpatrywanego porozumienia obrót osiągany przez zakład komunalny, który pod względem organizacyjnym należał do miasta Oulu, w głównej mierze pochodził z innych źródeł niż świadczenie usług w zakresie ochrony zdrowia i dobrego samopoczucia w miejscu pracy na rzecz osób zatrudnionych przez miasto?
 - c) nowe przedsiębiorstwo zostało utworzone w ten sposób, że działalność zakładu komunalnego polegająca na świadczeniu usług w zakresie ochrony zdrowia i dobrego samopoczucia w miejscu pracy na rzecz osób zatrudnionych przez miasto oraz klientów prywatnych miała zostać wniesiona jako wkład rzeczowy?

(¹) Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Malty**(Sprawa C-220/09)**

(2009/C 193/20)

*Język postępowania: maltański***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Aquilina, W. Wils, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie wdrażając prawidłowo do prawa krajowego załącznika, o którym mowa w art. 3 ust. 3 i zdania trzeciego z art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG ⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Republika Malty uchybiła zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy 93/13/EWG;
- obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Wspólnot Europejskich twierdzi, że Republika Malty nie wdrożyła prawidłowo do prawa krajowego załącznika, o którym mowa w art. 3 ust. 3 i zdania trzeciego z art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG (zwanej dalej „dyrektywą”) i w ten sposób uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tej dyrektywy.

Komisja uważa, że podczas gdy inicjatywa ustawodawcza nie jest niezbędna w celu wdrożenia dyrektywy, to jest jednak konieczne, żeby prawo krajowe zapewniło, że władze państwowe będą skutecznie stosować całą dyrektywę, sytuacja

prawna wynikająca z prawa krajowego będzie wystarczająco precyzyjna i jasna a jednostki będą w pełni świadome swoich praw i w razie potrzeby będą mogły powoływać się na nie przed sądami krajowymi.

W odniesieniu konkretnie do załącznika, wymienionego w art. 3 ust. 3 dyrektywy, Komisja uważa, że transpozycja tego załącznika do prawa maltańskiego jest zarówno konieczna jak i istotna. Komisja twierdzi, że wprowadzie wykaz zawarty w załączniku do dyrektywy ma charakter przykładowy i ilustracyjny, to jednak stanowi on źródło informacji zarówno dla władz krajowych stosujących wdrażane środki jak i dla jednostek, których wskazane środki dotyczą. W celu osiągnięcia założeń dyrektywy, państwa członkowskie mogą wybrać formę i sposób transpozycji, który będzie stanowił wystarczającą gwarancję, że informacja na ten temat będzie powszechnie dostępna.

Komisja twierdzi, że Republika Malty nie podjęła środków zapewniających, że obywatele zostaną poinformowani o całym wykazie z załącznika do dyrektywy, a w szczególności o pełnej zawartości pkt 1 lit. a), f), g), h) i pkt 1 q). Ponadto Republika Malty nie poinformowała, że załącznik do dyrektywy w całości został zawarty w projekcie ustawy wdrażającej dyrektywę, który stanowi zgodnie z maltańską tradycją prawną istotną pomoc w wykładni. Co więcej nie została przedstawiona żadna inna wskazówka co do zamiaru upowszechnienia tej informacji w inny sposób.

W odniesieniu do transpozycji do prawa maltańskiego zdania trzeciego art. 5 dyrektywy, Komisja twierdzi, że jest ona zarówno konieczna jak i istotna, ponieważ postanowienia zawarte w tym zdaniu są wiążącymi przepisami prawnymi i przyznają szersze prawa i większą ochronę konsumentom oraz stanowią pomoc w określeniu skutku, który dyrektywa ta ma osiągnąć.

⁽¹⁾ Dz. U. 95 z 21.4.1993, s. 29.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. —
Hiszpania przeciwko Komisji**

(Sprawa T-259/05) ⁽¹⁾

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Len włókniasty — Konopie — Banany — Raport OLAF — Raport Trybunału Obrachunkowego — Rozmowy dwustronne przewidziane w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1663/95 — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Praktyka stanowiąca nadużycie — Wystąpienie szkody finansowej dla EFOGR)

(2009/C 193/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. Muñoz Pérez, abogado del Estado)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. van Rijn, L. Parpala i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji 2005/354/WE z dnia 29 kwietnia 2005 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 112, s. 14)

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2005/354/WE z dnia 29 kwietnia 2005 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w zakresie, w jakim wyłącza ona z finansowania wspólnotowego wydatki poniesione przez Królestwo Hiszpanii z tytułu pomocy udzielonej na produkcję konopi w latach gospodarczych od 1996/1997 do 1999/2000.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa swoje koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 3.9.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 czerwca 2009 r. —
Danjaq przeciwko OHIM — Mission Productions (Dr. No)**

(Sprawa T-435/05) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Dr. No — Sprzeciw właściciela niezarejestrowanych słownych znaków towarowych i oznaczeń Dr. No i Dr. NO — Brak przesłanki wcześniejszych znaków towarowych — Brak oznaczenia odróżniającego używanego w obrocie handlowym — Artykuł 8 ust. 1 lit. a) i b), art. 8 ust. 2 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. a) i b), art. 8 ust. 2 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 73 rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 75 rozporządzenia (WE) nr 207/2009])

(2009/C 193/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Danjaq, LLC (Santa Monica, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: G. Hobbs, QC, G. Hollingworth, barrister, S. Skrein i L. Berg, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Mission Productions Gesellschaft für Film-, Fernseh- und Veranstaltungsproduktion mbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Lewinsky)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 21 września 2005 r. (sprawa R 1118/2004-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Danjaq, LLC a Mission Productions Gesellschaft für Film-, Fernseh- und Veranstaltungsproduktion mbH.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Danjaq, LLC zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 60 z 11.3.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. —
ISD Polska i in. przeciwko Komisji**(Sprawy połączone T-273/06 i T-297/06) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — System pomocy na restrukturyzację przyznanej przez Rzeczpospolitą Polską producentowi stali — Decyzja uznająca pomoc za częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali — Skarga o stwierdzenie nieważności — Legitymacja procesowa — Termin na wniesienie skargi — Dopuszczalność — Uzasadnione oczekiwania — Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 — Stopa oprocentowania zwrotu pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem — Obowiązek ścisłej współpracy z państwem członkowskim — Metoda składana obliczania stopy procentowej — Artykuł 9 ust. 4 i artykuł 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 794/2004)

(2009/C 193/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-273/06: ISD Polska sp. z o.o. (Warszawa, Polska) i Industrial Union of Donbass Corp. (Donieck, Ukraina) (przedstawiciele: początkowo adwokaci C. Rapin oraz E. Van den Haute, a następnie adwokaci C. Rapin, E. Van den Haute oraz C. Pétermann)

Strona skarżąca w sprawie T-297/06: ISD Polska sp. z o.o. (dawniej Majątek Hutniczy sp. z o.o.) (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: początkowo adwokaci C. Rapin oraz E. Van den Haute, a następnie adwokaci C. Rapin, E. Van den Haute oraz C. Pétermann)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Giolito i A. Stobiecka — Kuik, pełnomocnicy)

Przedmiot spraw

Skargi o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2006/937/WE z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 (ex NN 25/04) na rzecz Huty Częstochowa SA (Dz.U. 2006, L 366, s. 1), w zakresie w jakim uznaje ona niektóre środki pomocowe za niezgodne ze wspólnym rynkiem i nakazuje Rzeczypospolitej Polskiej ich odzyskanie.

Sentencja wyroku

1) Skargi zostają oddalone.

2) ISD Polska sp. z o.o. i Industrial Union of Donbass Corp. pokrywają koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 2.12.2006.**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. —
Regionalny Fundusz Gospodarczy przeciwko Komisji**(Sprawa T-288/06) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — System pomocy na restrukturyzację przyznanej przez Rzeczpospolitą Polską producentowi stali — Decyzja uznająca pomoc za częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali — Stopa oprocentowania zwrotu pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem — Obowiązek ścisłej współpracy z państwem członkowskim — Artykuł 9 ust. 4 i art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 794/2004)

(2009/C 193/24)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Regionalny Fundusz Gospodarczy SA (dawniej Huta Częstochowa SA) (Częstochowa, Polska) (przedstawiciele: radcowie prawni C. Sadkowski i D. Sałajewski)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Giolito i A. Stobiecka — Kuik, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2006/937/WE z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 (ex NN 25/04) na rzecz Huty Częstochowa SA (Dz.U. 2006, L 366, s. 1), w zakresie w jakim uznaje ona niektóre środki pomocowe za niezgodne ze wspólnym rynkiem i nakazuje Rzeczypospolitej Polskiej ich odzyskanie.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Regionalny Fundusz Gospodarczy SA zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 2.12.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. —
Operator ARP przeciwko Komisji**(Sprawa T-291/06) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — System pomocy na restrukturyzację przyznanej przez Rzeczpospolitą Polską producentowi stali — Decyzja uznająca pomoc za częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Pojęcie beneficjenta — Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999)

(2009/C 193/25)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Operator ARP sp. z o.o. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: początkowo J. Szymanowska, następnie J. Szymanowska oraz P.K. Rosiak, a wreszcie P.K. Rosiak, radcowie prawni)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Giolito i A. Stobiecka — Kuik, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2006/937/WE z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 (ex NN 25/04) na rzecz Huty Częstochowa SA (Dz.U. 2006, L 366, s. 1), w zakresie w jakim uznaje ona niektóre środki pomocowe za niezgodne ze wspólnym rynkiem i nakazuje Rzeczypospolitej Polskiej ich odzyskanie.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 ust. 2 akapit pierwszy decyzji Komisji 2006/937/WE z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 (ex NN 25/04) na rzecz Huty Częstochowa SA, w zakresie w jakim dotyczy on Operatora ARP sp. z o.o.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 16.12.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. —
ThyssenKrupp Stainless przeciwko Komisji**(Sprawa T-24/07) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Wyroby płaskie ze stali nierdzewnej — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS po wygaśnięciu traktatu EWWiS, wydana na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Dopłata do stopu — Kompetencje Komisji — Możliwość przypisania odpowiedzialności za zachowanie noszące znamiona naruszenia — Powaga rzeczy osądzonej — Prawo do obrony — Dostęp do akt — Przedawnienie — Zasada non bis in idem — Współpraca w toku postępowania administracyjnego)

(2009/C 193/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ThyssenKrupp Stainless AG (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Klusmann i S. Thomas)

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, R. Sauer i O. Weber, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 65 [EWWiS] (sprawa COMP/F/39.234 — Dopłata do stopu — Nowa decyzja), i posiłkowo żądanie obniżenia kwoty grzywny nałożonej na ThyssenKrupp Stainless we wspomnianej decyzji.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ThyssenKrupp Stainless AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. —
KG Holding i in. przeciwko Komisji**(Sprawy połączone T-81/07, T-82/07 i T-83/07) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Pomoc na restrukturyzację przyznana KG Holding NV przez władze niderlandzkie — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Częściowa niedopuszczalność — Odzyskanie pomocy od przedsiębiorstw będących jej beneficjentami, których upadłość została ogłoszona — Wspólnotowe wytyczne dotyczące pomocy państwa na rzecz wspomagania i restrukturyzacji przedsiębiorstw przeżywających trudności)

(2009/C 193/27)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-81/07: Jan Rudolf Maas, działający w charakterze syndyka masy upadłości KG Holding NV (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: G. van der Wal i T. Boesman, adwokaci)

Strona skarżąca w sprawie T-82/07: Jan Rudolf Maas i Cornelis van den Bergh, działający w charakterze syndyków masy upadłości Kliq BV (Rotterdam) (przedstawiciele: G. van der Wal i T. Boesman, adwokaci)

Strona skarżąca w sprawie T-83/07: Jean Leon Marcel Groenewegen, działający w charakterze syndyka masy upadłości Kliq Reïntegratie (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: G. van der Wal i T. Boesman, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: H. van Vliet, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/939/WE z dnia 19 lipca 2006 r. w sprawie zgłoszonej przez Niderlandy pomocy na rzecz KG Holding NV (Dz.U. L 366, s. 40).

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność art. 2 decyzji Komisji 2006/939/WE z dnia 19 lipca 2006 r. w sprawie zgłoszonej przez Królestwo Niderlandów pomocy na rzecz KG Holding NV.
- 2) W pozostałym zakresie skargi zostają oddalone.
- 3) Jan Rudolf Maas, działający w charakterze syndyka masy upadłości KG Holding NV, pokrywa własne koszty w sprawie T-81/07.
- 4) Jan Rudolf Maas i Cornelis van den Bergh, działający w charakterze syndyków masy upadłości Kliq BV, pokrywają własne koszty w sprawie T-82/07.

- 5) Jean Leon Marcel Groenewegen, działający w charakterze syndyka masy upadłości Kliq Reïntegratie, pokrywa własne koszty w sprawie T-83/07 oraz koszty poniesione przez Komisję w sprawie T-83/07.

- 6) Komisja pokrywa własne koszty w sprawach T-81/07 i T-82/07

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 z 29.5.2007.**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2009 r. —
Euro-Information przeciwko OHIM (Przedstawienie ręki
trzymającej kartę z trzema trójkątami)**(Sprawa T-414/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego rękę trzymającą kartę z trzema trójkątami — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009])

(2009/C 193/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Européenne de traitement de l'information (Euro-Information) (Strasburg, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Greffe, M. Chaminade i L. Paudrat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i R. Bianchi, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 września 2007 r. (sprawa R 290/2007-1) odmawiającą rejestracji jako wspólnotowego znaku towarowego oznaczenia przedstawiającego rękę trzymającą kartę z trzema trójkątami.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Européenne de traitement de l'information (Euro-Information) zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. — Okalux przeciwko OHIM — Messe Düsseldorf (OKATECH)

(Sprawa T-419/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia praw do znaku towarowego — Słowny wspólnotowy znak towarowy OKATECH — Częściowe uchylenie decyzji — Termin do wniesienia odwołania — Artykuły 57 i 77a rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 58 i 80 rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa — Prawo do bycia wysłuchanym)

(2009/C 193/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Okalux GmbH (Marktheidenfeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Beckensträter)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schäffner, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Messe Düsseldorf GmbH (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo adwokat I. Friedhoff, następnie adwokat S. von Petersdorff-Campen)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 września 2007 r. (sprawa R 766/2007-2) dotycząca postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia praw do znaku towarowego między Messe Düsseldorf GmbH a Okalux GmbH.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona i w części oddalona.
- 2) Okalux GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 czerwca 2009 r. — CPEM przeciwko Komisji

(Sprawa T-444/07) ⁽¹⁾

(FSE — Zniesienie pomocy finansowej — sprawozdanie OLAF)

(2009/C 193/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) (Marsylia, Francja) (przedstawiciel: adwokat C. Bonnefoi)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: L. Flynn et A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 4645 z dnia 4 października 2007 r. znoszącej pomoc przyznaną z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) decyzją C (1999) 2645 z dnia 17 sierpnia 1999 r. jak również żądanie wypłaty odszkodowania.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) zostaje obciążone kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 9.2.2008

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2009 r. — Perfetti Van Melle przeciwko OHIM — Cloetta Fazer (CENTER SHOCK)

(Sprawa T-16/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Słowny wspólnotowy znak towarowy CENTER SHOCK — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe CENTER — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009])

(2009/C 193/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Perfetti Van Melle SpA (Lainate, Włochy) (przedstawiciele: P. Perani i P. Pozzi, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Novais Gonçalves, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Cloetta Fazer AB (Ljungsbro, Szwecja) (przedstawiciele: początkowo J. Runsten i S. Sparring, następnie M. Treis, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 listopada 2007 r. (sprawa R 149/2006-4) dotycząca postępowania w sprawie unieważnienia między Cloetta Fazer AB a Perfetti Van Melle SpA.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) *Perfetti Van Melle SpA* zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2009 r. — Fitoussi przeciwko OHIM — Lorient (IBIZA REPUBLIC)

(Sprawa T-311/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego IBIZA REPUBLIC — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy przedstawiający pięcioramienną gwiazdę wpisaną w okrąg — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009])

(2009/C 193/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Paul Fitoussi (Vincennes, Francja) (przedstawiciele: adwokaci K. Manhaeve, T. van Innis i G. Glas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: R. Bianchi, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Bernadette Nicole J. Lorient (Ibiza, Hiszpania)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 maja 2008 r. (sprawa R 1135/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Paulem Fitoussim a Bernadette Nicole J. Lorient.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Paul Fitoussi zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2009 r. — Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-258/04) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Środki przejściowe przyjęte ze względu na przystąpienie nowych państw członkowskich — Rozporządzenie Komisji (WE) nr 60/2004 ustanawiające środki przejściowe w sektorze cukru — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)

(2009/C 193/33)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: początkowo J. Pietras i E. Ośniecka-Tamecka, następnie T. Nowakowski i w końcu M. Dowgielewicz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisji (przedstawiciele: początkowo L. Visaggio i A. Stobiecka-Kuik, następnie T. van Rijn, L. Visaggio i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania skarżącej: Republika Cypryjska (przedstawiciel: P. Kliridis, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności art. 5, art. 6 ust. 1–3, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiającego środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii, i Słowacji (Dz.U. L 9, s. 8)

Sentencja postanowienia

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Rzeczpospolita Polska pokrywa koszty własne i koszty Komisji.

3) Republika Cypryjska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 9.10.2004.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 czerwca 2009 r. — AVLUX przeciwko Parlamentowi**(Sprawa T-524/08) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Zamówienia publiczne na usługi — Przetarg dotyczący rozbudowy i odnowienia budynku im. Konrada Adenauera w Luksemburgu — Odrzucenie oferty oferenta — Stwierdzenie nieważności postępowania w sprawie udzielenia zamówienia — Umorzenie postępowania)

(2009/C 193/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: AIB-Vinçotte Luxembourg (AVLUX ASBL) (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: R. Adam, avocat)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Ecker oraz D. Petersheim, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 2 października 2008 r. w sprawie odrzucenia oferty skarżącej w ramach przetargu dotyczącego rozbudowy i odnowienia budynku im. Konrada Adenauera w Luksemburgu (Dz.U. 2008, S 193-254240)

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Parlament Europejski ponosi koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 21.2.2009.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 czerwca 2009 r. — Tudapetrol Mineralölerzeugnisse Nils Hansen przeciwko Komisji**(Sprawa T-550/08 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Decyzja Komisji nakładająca grzywnę — Wniosek o zawieszenie wykonania i zarządzenie środków tymczasowych (zwrot zapłaconej już grzywny i rezygnacja z gwarancji bankowej) — Brak fumus boni iuris i brak pilnego charakteru)

(2009/C 193/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Tudapetrol Mineralölerzeugnisse Nils Hansen KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: M. Dallmann i U. Krauthaus, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Antoniadis i R. Saper, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji C (2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/39181 — wosk świecowy, w zakresie, w jakim nakłada ona na skarżącą grzywnę; wniosek o zwolnienie skarżącej z obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej jako warunku cofnięcia obowiązku zapłaty; inne wnioski o zarządzenie środków tymczasowych.

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zarządzenie środków tymczasowych zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 czerwca 2009 r. — Z przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-173/03 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Dostęp zainteresowanych osób trzecich do niepublikowanej jeszcze decyzji Komisji o nałożeniu grzywny — Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego — Umorzenie postępowania — Brak okoliczności niecierpiących zwłoki)

(2009/C 193/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Z (X, Niemcy) (przedstawiciele: C. Grau i N. Jäger, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Sauer, V. Bottka i A. Bouquet, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Dostęp do decyzji Komisji z dnia 28 stycznia 2009 r. w postępowaniu na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/G/39.406- kable podmorskie) i usunięcie wymienienia skarżącej w tekście tej decyzji.

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony, w zakresie, w jakim nie stał się on już bezprzedmiotowy.
- 2) Niniejsze postanowienie uchyla i zastępuje postanowienie z dnia 6 maja 2009r.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach zostaje odroczone do czasu wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2009 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-184/09)**

(2009/C 193/37)

*Język postępowania: grecki***Strony**

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: V. Kontolaimos, E. Levtheriotou, V. Karra)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi za dopuszczalną i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji lub ewentualnie jej zmiana w taki sposób by obniżyć wymiar korekty finansowej do 5 % lub ewentualnie zastosowanie korekty w wysokości 10 % wyłącznie do ilości odpowiadającej cukrowi importowanemu przez E.V.Z.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi zmierzającej do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 19 marca 2009 r. „wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR)” notyfikowanej jako dokument C(2009)1945 i opublikowanej jako dokument nr 2099/253/CE (Dz.U. L 75, s. 15), a dotyczącej zastosowania korekt finansowych do refundacji wywozowych i wspólnej organizacji rynku cukru z powodu braku kontroli, Republika Grecka podnosi następujące zarzuty nieważności decyzji.

Zarzut pierwszy nieważności decyzji dotyczy nieważności procedury rozliczenia rachunków, która naruszyła istotne przepisy proceduralne przewidziane w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1663/95⁽¹⁾, a dotyczące rozmów dwustronnych w zakresie planowanych korekt w dziedzinie refundacji eksportowych do cukru zawartego w produktach nie ujętych w załączniku I.

Zarzut drugi skargi dotyczy błędnej oceny okoliczności faktycznych, niedostatecznego uzasadnienia i przekroczenia przez Komisję granic swobodnego uznania co do oceny ryzyka ponieszonego przez EFOGR.

Zarzut trzeci skargi o stwierdzenie nieważności decyzji dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR (DZ.U. L 158, s. 6)

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2009 r. — Dania przeciwko Komisji**(Sprawa T-212/09)**

(2009/C 193/38)

*Język postępowania: duński***Strony**

Strona skarżąca: Królestwo Danii (pełnomocnik J. Bering Liisberg, wspomagany przez adwokatów P. Bieringa i J. Pinborga)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- w pierwszej kolejności, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 marca 2009 r., C(2009) 1945, wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) w zakresie, w jakim decyzja ta wyłącza wydatki zadeklarowane przez Danię;
- w drugiej kolejności, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 marca 2009 r., C(2009) 1945, wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) w zakresie, w jakim decyzja ta wyłącza wydatki zadeklarowane przez Danię, o ile podstawą wyłączenia z finansowania wspólnotowego jest:
- zarzucane naruszenie zasad i niedostateczność kontroli obszarów odłogowanych w latach 2002, 2003 lub 2004; lub
- zarzucane naruszenie zasad i niedostateczność kontroli teledetekcyjnej w latach 2003 lub 2004;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 marca 2009 r., C(2009) 1945, wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) w zakresie, w jakim decyzja ta wyłącza wydatki zadeklarowane przez Danię.⁽¹⁾

Strona skarżąca podnosi, że w odniesieniu do szeregu kwestii decyzja ta jest wynikiem błędnej wykładni i błędnego zastosowania jej podstawy prawnej, w szczególności w odniesieniu do kwestii utrzymania obszarów odłogowanych i wymogów dotyczących kontroli teledetekcyjnej.

Strona skarżąca twierdzi nadto, że decyzja ta zawiera podstawowe błędy w uzasadnieniu oraz że pod wieloma względami narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasadę pewności prawa.

Strona skarżąca twierdzi wreszcie, że Komisja dokonała korekty w sposób sprzeczny z jej własnymi wytycznymi, że korekta ta nie znajduje wystarczającego uzasadnienia w okolicznościach faktycznych oraz że jest ona nieproporcjonalna ze względu na to, że Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej nie został w tym przypadku narażony na rzeczywiste ryzyko finansowe.

(¹) Dz.U. 2009, L 75, s. 15; notyfikowanej jako dokument C (2009) 1945.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2009 r. — British Telecommunications przeciwko Komisji

(Sprawa T-226/09)

(2009/C 193/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: British Telecommunications plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: G. Robert and M. M. Newhouse, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2009) 685 wersja ostateczna z dnia 11 lutego 2009 r. uznającej za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc udzieloną przez władze brytyjskie na rzecz skarżącej w postaci gwarancji państwowej dla funduszu emerytalnego BT [pomoc państwa nr C 55/2007 (ex NN 63/2007, CP 106/2006)].

W uzasadnieniu swych żądań strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

Po pierwsze strona skarżąca podnosi, iż uznawszy, że skarżąca uzyskała selektywną korzyść gospodarczą, Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w zakresie oceny, jako że nieprawidłowo zastosowała art. 87 ust. 1 WE oraz pojęcie pomocy państwa. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie uwzględniła pełnego kontekstu gospodarczego i faktycznego, w którym skarżąca prowadzi działalność.

Po drugie skarżąca utrzymuje, iż uznawszy, że skarżąca uzyskała selektywną korzyść gospodarczą ze względu na to, że zarządzający (trustees) systemem emerytalnym BT (BTPS) nie

uiszczali składek na fundusz ochrony świadczeń emerytalnych (PPF) w odniesieniu do objętych gwarancją państwową emerytur członków BTPS, Komisja popełniła oczywisty błąd w zakresie oceny i naruszyła zasadę równego traktowania, gdyż nie porównała ze sobą podobnych sytuacji. Według skarżącej Komisja nie wzięła pod uwagę różnic między podlegającymi PPF systemami sektora prywatnego a przejętym przez skarżącą w procesie prywatyzacji systemem typowym dla służby cywilnej.

Po trzecie skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań przez to, że zmieniła kwalifikację środka, który nie stanowił pomocy w czasie, gdy został wprowadzony, wskazując jako „przesłankę uzasadniającą” taką zmianę okoliczność, że dwadzieścia lat później środek ten należy uznać za pomoc, ponieważ w międzyczasie uchwalono stosowny przepis prawny.

Po czwarte skarżąca twierdzi, że formułując pod adresem zarządców BTPS wymóg uiszczania składek na rzecz PPF, Komisja naruszyła zasady równego traktowania i proporcjonalności.

Po piąte podnosi ona, że Komisja popełniła oczywisty błąd w zakresie oceny i nie przeprowadziła stosownego dochodzenia w odniesieniu do kwestii, czy uzyskana zdaniem Komisji selektywna korzyść gospodarcza zakłóca konkurencję i wpływa na wymianę handlową w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.

Po szóste skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w zakresie ustaleń faktycznych i prawnych uznając, że nastąpiło tu zbycie zasobów państwowych.

Po siódme podnosi ona, że Komisja naruszyła art. 253 WE, gdyż nie przedstawiła uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2009 r. — Feng Shen Technology przeciwko OHIM — Majtczak (FS)

(Sprawa T-227/09)

(2009/C 193/40)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Feng Shen Technology Co. Ltd (Gueishan, Tajwan) (przedstawiciele: W. Fest-Wietek i P. Rath, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Druga stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Jarośław Majtczak (Łódź, Polska)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 kwietnia 2009 r. w sprawie R 529/2008 4;

— unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego no 4 431 391;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Sądem i Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: znak „FS” dla towarów z klasy 26 — wspólnotowy znak towarowy nr 4 431 391

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Jarosław Majtczak

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Feng Shen Technology Co. Ltd

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: kilka wcześniejszych zgłoszeń graficznego oznaczenia „FS” w Tajwanie, Chinach i Ghanie w odniesieniu do suwaków i podobnych towarów

Decyzja Wydziału Unieważnień: odrzucenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009) poprzez błędną ocenę dowodów i dokumentów przedstawionych przez strony oraz poprzez błędną analizę okoliczności faktycznych niezbędne ażeby uznać, że omawiany znak towarowy został zgłoszony w złej wierze.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2009 r. — BT Pension Scheme Trustees przeciwko Komisji

(Sprawa T-230/09)

(2009/C 193/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BT Pension Scheme Trustees Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Derenne i A. Müller-Rappard, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji;

— tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji w zakresie, w jakim stwierdza, że pomoc państwa została wykonana niezgodnie z prawem a także art. 2 i 3 tiret pierwsze oraz art. 4 decyzji w zakresie, w jakim dotyczy on zwrotu rzeczoney pomocy;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga ta została wniesiona przez Trustee of the British Telecommunications Pension Scheme (zwaną dalej „BTPS”) — program emerytalny finansowany przez British Communications plc (zwaną dalej „BT”), która odpowiada za zarządzanie programem tj. pobieraniem i inwestowaniem składek, i wypłatą świadczeń uprawnionym emerytowanym pracownikom BT i osobom przez nich utrzymywanym zgodnie z umową powiernictwa BTPC i obowiązującym prawem.

W drodze niniejszej skargi skarżąca dąży do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 685 wersja ostateczna z dnia 11 lutego 2009 r. (pomoc państwa nr C 55/2007 (ex NN 63/2007, CP 106/2006)) w zakresie, w jakim rozpatrywany środek czyli „zwolnienie” z obowiązku płatności składek w ramach BTPS na Pension Protection Fund [Fundusz Ochrony Emerytur] (zwany dalej „PPF”) „w stosunku do części zobowiązań emerytalnych beneficjenta objętych gwarancją publiczną” został zakwalifikowany jako pomoc państwa niezgodna z prawem i wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE oraz w zakresie, w jakim decyzja ta stanowi, że beneficjent powinien dokonać zwrotu tej pomocy z odsetkami licząc od dnia, w którym pomoc została wykonana do dnia jej odzyskania.

W zarzucie pierwszym skarżąca stwierdza, że decyzja narusza art. 87 ust. 1 pod czterema względami:

Po pierwsze zdaniem skarżącej naruszona została przesłanka selektywności, ponieważ nie został w niej wyraźnie ustalony właściwy system referencyjny i jego cel, dlatego też Komisja niesłusznie uznała, że BTPS korzystała z tzw. „zwolnienia”.

Po drugie skarżąca twierdzi, że naruszona została przesłanka korzyści gospodarczej, gdyż Komisja bez porównania ogólnej sytuacji BT z sytuacją jej konkurentów, którzy nie znajdują się w takim samym niekorzystnym strukturalnym położeniu w odniesieniu do kosztów emerytur jak BT, nie mogła uznać, że BT uzyskuje korzyść gospodarczą w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE gdyż Trustee płaci obniżone składki do PPF.

Po trzecie skarżąca stwierdziła, że została naruszona przesłanka zakłócenia konkurencji oraz wpływu na wymianę handlową, ponieważ w braku jakiegokolwiek korzyści, co wykazuje zarzut drugi nie może mieć miejsca naruszenie konkurencji i/lub wpływ na wymianę handlową.

Po czwarte skarżąca uważa, że została naruszona przesłanka transferu środków publicznych, gdyż omawiana decyzja nie mogła zakwalifikować transferu środków publicznych dotyczących gwarancji publicznej jako właściwego transferu środków publicznych dla celów uznania za pomoc państwa brak prawa przysługującego BTPS do udziału w PPF.

W zarzucie drugim skarżąca stwierdza, że decyzja narusza art. 253 WE, ponieważ nie zawiera uzasadnienia w odniesieniu do następujących kwestii:

- analiza w sprawie istnienia selektywnej przewagi z uzasadnienia dotyczącego oceny ogólnego systemu referencyjnego jest sprzeczna;
- analizy przesłanki selektywności w szczególności w zakresie, w jakim uzasadnienie nie składa się z dokładnej trzystopniowej oceny wymaganej w orzecznictwie;
- Komisja niewystarczająco uzasadniła, dlaczego uznała, że dodatkowe zobowiązania ponoszone przez BT w związku z prywatyzacją nie mają znaczenia dla porównania ogólnej sytuacji na rynku BT z jej konkurentami;
- Komisja nie wyjaśniła, w jaki sposób transfer środków publicznych objętych gwarancją publiczną mógł stanowić transfer środków publicznych właściwy dla przyznania niektórych zwolnień (zgodnie z przepisami Pensions Act 2004) wynikających z istnienia gwarancji publicznej;

W zarzucie trzecim skarżąca stwierdza, że decyzja narusza pojęcie niezgodnej z prawem pomocy zgodnie z art. 88 ust. 3 WE w związku z art. 1 i 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾, ponieważ pomoc podlegająca zwrotowi ani od BT ani od BTPS i jej Trustee nie istnieje, jako że nie została ona wykonana wskutek umowy powierniczej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. 1999 L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2009 r. — Europaïki Dynamiki przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-236/09)

(2009/C 193/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Europaïki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis i M. Dermizakis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odrzuceniu oferty skarżącej złożonej w odpowiedzi na otwarte zaproszenie do składania ofert RTD-R4-2007-001, lot 1, „On-site development expertise (intra-muros)” [Usługi specjalistów w dziedzinie rozwoju wewnętrznego (intramuros)] oraz lot 2 „Off-site development projects (extra-muros)” [Projekty w

dziedzinie rozwoju zewnętrznego (extra muros)] (Dz.U. 2007/S 238-288854), notyfikowanych skarżącej dwoma odrębnymi pismami z dnia 27 marca 2009 r. oraz kolejnych decyzji Komisji, włączywszy w to decyzję o przyznaniu zamówienia wybranemu oferentowi;

- nakazać Komisji zapłatę odszkodowania na rzecz skarżącej z tytułu szkody poniesionej przez nią w związku z postępowaniem przetargowym w wysokości 69 445 200,00 euro (33 271 920,00 z tytułu lot 1 oraz 36 173 280,00 z tytułu lot 2);
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji pozwanej o odrzuceniu jej oferty złożonej w odpowiedzi na ogłoszenie o przetargu otwartym na świadczenie usług zewnętrznymi w celu rozwoju i utrzymania systemów informacyjnych oraz badań z tym związanych zarówno w lot 1 „On-site development expertise (intra-muros)”, jak i lot 2 „Off-site development projects (extra-muros)” oraz decyzji dotyczącej przyznania zamówienia wybranemu oferentowi. Strona skarżąca wnosi ponadto o odszkodowanie za rzekomo poniesione przez nią szkody w trakcie postępowania przetargowego.

Na poparcie swoich roszczeń strona skarżąca podnosi następujące zarzuty dotyczące naruszenia prawa.

Po pierwsze skarżąca podnosi, że pozwana dopuściła się wielu oczywistych błędów w ustaleniach oraz że odmówiła skarżącej jakiegokolwiek uzasadnienia lub wyjaśnienia z naruszeniem rozporządzenia finansowego⁽¹⁾ oraz przepisów dotyczących jego wykonania, a także dyrektywy 2004/18/WE⁽²⁾ i art. 253 WE.

Po drugie skarżąca podnosi, że pozwana naruszyła rozporządzenie finansowe zobowiązując oferentów do rozszerzenia ich ofert wbrew ich woli. Ponadto skarżąca podnosi, że nawet jeżeliby przyjąć, że pozwana miała do tego prawo, aczkolwiek skarżąca twierdzi, że tak nie jest, to pozwana naruszyła zasady dobrej administracji, przejrzystości i równego traktowania, w chwili gdy zadecydowała o przeprowadzeniu do końca procedury przyznania zamówienia nawet po upływie okresu przedłużenia, ponieważ zdaniem skarżącej, nie powinno dojść do podpisania jakiegokolwiek umowy, po upływie ważności jednej lub kilku ofert.

Po trzecie strona skarżąca twierdzi, że wynik procedury ustanowionej przez zaproszenie do składania ofert został zakłócony przez przeciek informacji związanych z zamiarem uniemożliwienia skarżącej wykonania jej praw.

Skarżąca przedstawia ponadto szczegółowe argumenty dotyczące poszczególnego z lotów.

W odniesieniu do lot 1, skarżąca podnosi, że pozwana naruszyła zasadę równego traktowania i zasadę dobrej administracji poprzez nieprzestrzeganie kryteriów wyłączenia znajdujących się w art. 93 ust. 1 i art. 94 rozporządzenia finansowego w odniesieniu do jednego z członków konsorcjum, któremu udzielono zamówienie, który nie wykonywał zobowiązań umownych względem strony pozwanej. Ponadto skarżąca podnosi, że oferent, któremu udzielono zamówienie został niezgodnie z prawem upoważniony do korzystania z zasobów od spółek z siedzibą w państwach nie należących do WTO/GPA [porozumienia WTO w sprawie zamówień rządowych], oraz że taka praktyka jest sprzeczna z prawem.

W odniesieniu do lot 2 skarżąca twierdzi, że pozwana nie powinna pozwalać oferentom, którzy podzlecają wykonawstwo podmiotom z państw nie należących do państw WTO/GPA, na uczestniczenie w przetargu. Jeżeli jednak chciałaby tak postąpić, to skarżąca twierdzi, że powinno to nastąpić w sposób uczciwy, przejrzysty i niedyskryminujący, poprzez wyjaśnienie kryteriów, na podstawie których będzie wykluczała jedne i dopuszczała inne. W związku z tym, zdaniem skarżącej pozwana zastosowała szczególnie dyskryminujące podejście poprzez brak opisanie kryteriów wyboru, jakimi posłużyła się przy wyborze oferty. Ponadto podnosi, że pozwana nie przestrzegała kryteriów wyłączenia ustanowionych w art. 93 ust. 1 i art. 94 rozporządzenia finansowego oraz art. 133a i 134 przepisów dotyczących jego wykonania a także art. 45 dyrektywy 2004/18/WE, które przewidują wykluczenie z przetargu przedsiębiorców, którzy zostali skazani lub brali udział w sprzecznym z prawem działaniu, takim jak oszustwo, korupcja, łapówkarstwo i lub uchybili etyce zawodowej. Skarżąca podnosi, że w niniejszej sprawie zwycięski oferent uznał swój udział w ww. czynach i został za nie skazany przed sądami niemieckimi.

Skarżąca podnosi wreszcie, że pozwana popełniała kilka oczywistych błędów w ustaleniach w odniesieniu zarówno do lotów jak i w odniesieniu do jakości oferty kandydata dotyczącej całościowego zarządu projektem, w odniesieniu do zamówienia usług i ich wykonania, jak również propozycji technologicznych kandydata w dziedzinie objętych tymi lotami.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002 L 248, s. 1)
- (²) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004 L 134, s. 114).

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2009 r. — Région Wallonne przeciwko Komisji

(Sprawa T-237/09)

(2009/C 193/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Région Wallonne (przedstawiciele: adwokaci J.M. De Backer, A. Lepière, I.S. Brouhns)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 marca 2009 r. dotyczącej belgijskiego krajowego planu rozdziału uprawnień w zakresie, w jakim decyzja ta odrzuca przydział uprawnień na rzecz instalacji nr 116 na lata 2008–2012 i zezwala na dokonywanie rozdziału w transzach rocznych zgodnie z załącznikiem Va do krajowego planu rozdziału;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 marca 2009 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, zgłoszonego przez Belgię na lata od 2008 do 2012, mocą której Komisja odmówiła korekty tabeli „krajowego planu rozdziału uprawnień” przydzielającego uprawnienia na rzecz instalacji nr 116.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które dotyczą:

- naruszenia art. 44 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 (¹) polegającego na tym, że Komisja wzięła pod uwagę okoliczności, które nie zostały przewidziane przez mający zastosowanie przepis;
- naruszenia obowiązku uzasadnienia zaskarżonej decyzji, albowiem decyzja ta nie umożliwiała ustalenia, pod jakim względem korekta tabeli „krajowy plan rozdziału uprawnień” dla Belgii dotycząca instalacji nr 116 była niezgodna z krajowym planem rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonym przez Belgię i zatwierdzonym wcześniej przez Komisję;
- naruszenia zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań przez to, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z zatwierdzonym przez Komisję belgijskim krajowym planem rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych;
- naruszenia zasady lojalności wspólnotowej i dobrej administracji przez to, że Komisja wydała decyzję sprzeczną z jej pierwszą decyzją, którą wydała sześć miesięcy wcześniej.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 386, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2009 r. — Sniace, SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-238/09)**

(2009/C 193/44)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Sniace, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: F. J. Moncholí Fernández, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uznanie niniejszej skargi za złożoną na podstawie art. 230 WE i za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności i bezskuteczności art. 1 decyzji z dnia 10 marca 2009 r. w zakresie, w jakim w paragrafie drugim uznaje się za sprzeczne ze wspólnym rynkiem następujące pomoce udzielone przez Hiszpanię na rzecz Sniace: i porozumienie zawarte w dniu 8 marca 1996 r. pomiędzy Sniace a Tesorería General de la Seguridad Social [Centralną Kasą Zabezpieczenia Społecznego] dotyczącego zmiany rozłożenia spłaty zadłużenia; ii) wykonanie porozumienia podpisanego w dniu 5 listopada 1993 r. pomiędzy Sniace a FOGASA, oraz iii) porozumienie zawarte w dniu 31 października 1995 r. pomiędzy Sniace i FOGASA.
- stwierdzenie nieważności i bezskuteczności art. 2 i 3 decyzji z dnia 10 marca 2009 r., które w akapicie drugim zobowiązują Hiszpanię do:
 - i) otrzymania od beneficjenta pomocy ich zwrotu wraz z odsetkami w sposób niezwłoczny i skuteczny;
 - ii) poinformowanie Komisji w terminie dwóch miesięcy o całkowitej wysokości kwoty pomocy do zwrotu, przyjętych i przewidzianych środkach w celu wykonania decyzji, przedstawienie dowodów, iż nakazano beneficjentom zwrot pomocy;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżonym aktem jest decyzja Komisji C(2009) 1479 ostateczna z dnia 10 marca 2009 r. dotycząca środka pomocowego nr C5/2000 (wcześniej NN 118/1997) udzielonego przez Hiszpanię stronie skarżącej (SNIACE), zmieniającej decyzję 1999/395/WE z dnia 28 października 1998 r. W decyzji tej uznano za bezprawne i sprzeczne ze wspólnym rynkiem środki pomocowe udzielone z Fondo de Garantía Salarial (FOGASA) [Fuduszu Gwarancji Płac] oraz z Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) [Centralnej Kasy Zabezpieczenia Społecznego] na rzecz SNIACE, ponieważ porozumienia o spłacie zadłużenia podpisane pomiędzy SNIACE i FOGASA oraz porozumienie o zmianie rozłożenia spłaty zadłużenia zawarte

pomiędzy SNIACE i TGSS nie spełniały warunków rynku w odniesieniu na zastosowaną stopę odsetkową. ⁽¹⁾

W zaskarżonej decyzji uznano za sprzeczne ze wspólnym rynkiem środki pomocowe wymienione w drugim zdaniu zarzutów i głównych argumentów.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi, po pierwsze, że przy ocenie zawartych w niniejszej sprawie porozumień i przyjmując, że ani FOGASA ani TGSS nie postąpiły w identyczny sposób, w jaki zachowałyby się prywatny wierzyciel, Komisja w sposób nieprawidłowy dokonała wykładni obowiązującego uregulowania. Skarżąca twierdzi w tym zakresie, że stanowisko pozwanej opiera się a porównaniu pozycji prywatnego wierzyciela BANESTO z pozycją FOGASA, i dokonaniu uogólnienia polegającego na rozciągnięciu w sposób nieuzasadniony działania BANESTO na każdego prywatnego wierzyciela.

W każdym razie skarżąca twierdzi, że działając jako wierzyciel publiczny postąpiłaby w identyczny sposób jak BANESTO.

SNIACE zarzuca również naruszenie obowiązku uzasadnienia. Wskazuje w szczególności, że Komisja w żaden sposób nie uzasadnia „niebezpieczeństwa zakłócenia konkurencji”, które ma kluczowe znaczenie dla uznania danej pomocy za pomoc państwa.

⁽¹⁾ Zobacz wyroki wydane w sprawach C-342/96 Hiszpania przeciwko Komisji (Rec. 1999; s. I-2459), oraz C-525/04 P Hiszpania przeciwko Komisji (Zb.Orz 2007; s. I-9947) a także T-36/99 Lentzig AG przeciwko Komisji (Rec. 2004; s. II-3597).

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydane w dniu 31 marca 2009 r. w sprawie F-146/07 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 16 czerwca 2009 r. przez Luigiego Marcuccia

(Sprawa T-239/09 P)

(2009/C 193/45)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, avvocato)

Druza strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

W każdym wypadku:

- uchylenie w całości i bez żadnego wyjątku zaskarżonego postanowienia;
- stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji, w odniesieniu do której zostało wydane zaskarżone postanowienie, była całkowicie dopuszczalna w całości i bez żadnego wyjątku.

Tytułem głównym:

- uwzględnienie w całości i bez żadnego wyjątku żądań przedstawionych w skardze w pierwszej instancji oraz obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania, jaki poniósł wnoszący odwołanie w odniesieniu do skargi w obu instancjach.

Pomocniczo:

- skierowanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej, orzekającego w innym składzie, celem ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 31 marca 2009 r., wydanego w sprawie F-146/07. Postanowienie to odrzuciło jako częściowo niedopuszczalną i jako częściowo bezzasadną skargę mającą za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej o nienadaniu dalszego biegu wnioskowi wnoszącego odwołanie o podjęcie dochodzenia w sprawie przesyłki rzekomo zakażonej wąglikiem, której ofiarą stał się rzekomo sam wnoszący odwołanie w okresie, gdy był zatrudniony w przedstawicielstwie Komisji w Angoli, jak również roszczenie o naprawienie szkody i zadośćuczynienie za krzywdę poniesione w konsekwencji tej decyzji.

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi istnienie błędów co do prawa wynikających z wielu twierdzeń SSP w odniesieniu do niedopuszczalności i bezzasadnego charakteru żądań, jak również błędne ustalenia w zakresie okoliczności faktycznych.

Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2009 r. — Accenture Global Services przeciwko OHIM — Silver Creek Properties (acsensa)

(Sprawa T-244/09)

(2009/C 193/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Accenture Global Services GmbH (Shaffhausen, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat R. Niebel)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Silver Creek Properties SA (Panama, Panama)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 marca 2009 r. w sprawie R 802/2008-2;

- uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 marca 2008 r. w sprawie B 1019274; oraz

- obciążenie Silver Creek Properties SA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Silver Creek Properties SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „acsensa” dla towarów i usług z klas 9, 35, 36, 38, 33, 41 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy „ACCENTURE” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36, 37, 41 i 42; zarejestrowany w Niemczech graficzny znak towarowy „accenture” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36, 37, 41 i 42; słowny wspólnotowy znak towarowy „ACCENTURE” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36, 37, 41 i 42; graficzny wspólnotowy znak towarowy „accenture” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36, 37, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Naruszenie art. 75 i 76 rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza niesłusznie nie wzięła pod uwagę okoliczności faktycznych przedstawionych przez skarżącego.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2009 r. — Shell Hellas przeciwko Komisji

(Sprawa T-245/09)

(2009/C 193/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Shell Hellas Oil and Chemical SA (Shell Hellas AE) (Attica, Grecja) (przedstawiciel: adwokat P. Hubert)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, dorozumianej decyzji Komisji z dnia 16 kwietnia 2009 r. w sprawie odmowy dostępu do dokumentów będących w posiadaniu Komisji (nr ref. GESTDEM 6159/2008) i wyciągnięcia wszelkich należnych konsekwencji w zakresie dostępu skarżącej do wnioskowanych dokumentów;

- tytułem żądania ewentualnego, w razie uznania przez Sąd pisma Sekretariatu Generalnego Komisji z dnia 15 kwietnia 2009 r., w sprawie niemożności ustosunkowania się do wniosku skarżącej o udzielenie dostępu do dokumentów Komisji (nr ref. GESTDEM 6159/2008), za decyzję, stwierdzenie jej nieważności w całości lub w części, wyciągnięcie wszelkich koniecznych należnych konsekwencji w zakresie dostępu skarżącej do wnioskowanych dokumentów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji w sprawie odmowy dostępu do ogółu korespondencji wymienionej, na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003, pomiędzy Komisją a władzami greckimi właściwymi w dziedzinie konkurencji, dotyczącej dochodzenia prowadzonego na rynku paliw. Tytułem żądania ewentualnego, w razie uznania przez Sąd pisma Sekretariatu Generalnego, stwierdzającego że Komisja nie jest w stanie ustosunkować się do wniosku strony skarżącej o udzielenie dostępu do dokumentów, za wyraźną decyzję odmowną, strona skarżąca wnosi o stwierdzenie jej nieważności.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 253 WE, strona skarżąca twierdzi, że z uwagi na fakt, iż odmowa miała charakter dorozumiany, strona pozwana nie dostarczyła, z uwagi na sam charakter decyzji, uzasadniania, które pozwoliłoby skarżącej na zapoznanie się z powodami odmowy.

W ramach zarzutu drugiego, podniesionego tytułem uzupełniającym, i w razie uznania przez Sąd pisma Sekretariatu Generalnego Komisji lub nowego pisma z dnia 18 czerwca 2009 r., wskazującego rzeczywiste powody dorozumianej decyzji, za decyzję podlegającą zaskarżeniu, strona skarżąca twierdzi, że przedstawiana motywacja nie spełnia wymogów uzasadnienia z art. 253 WE i jest sprzeczna z literą i duchem rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾.

W ramach zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 255 WE i rozporządzenia nr 1049/2001, strona skarżąca twierdzi, że dokumenty, do których domagała się dostępu nie wchodziły w zakres wyjątku od zasady przejrzystości przewidzianej w rozporządzeniu nr 1049/2001. W tym względzie strona skarżąca podnosi, że:

- Komisja nie dokonała indywidualnej analizy poszczególnych dokumentów, ale przystąpiła do ogólnej oceny wyjątków przewidzianych rozporządzeniem w oparciu o kategorie dokumentów;
- Komisja nie mogła bezpośrednio zasięgnąć opinii władz greckich właściwych w dziedzinie konkurencji na podstawie art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001, w celu uzyskania stanowiska co do przekazania dokumentów, ponieważ państwo członkowskie jest jedynym uprawnionym do odmowy przekazania dokumentów na tej podstawie;

- Komisja niesłusznie powołała się na wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych (art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001) w celu odmowy przekazania dokumentów w całości, ponieważ była w stanie usunąć z dokumentów informacje poufne;
- Komisja nie mogła powołać się na wyjątek dotyczący ochrony śledztwa (art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001), ponieważ władze greckie właściwe w dziedzinie konkurencji wydały już ostateczną decyzję w spornej sprawie;
- Komisja nie mogła również odwołać się do wyjątku dotyczącego ochrony procesu decyzyjnego, raz ponieważ dokumenty, do których domagano się dostępu nie były przedmiotem procesu decyzyjnego, dwa ponieważ nie naruszyłyby to ochrony tego procesu;

Wreszcie strona skarżąca twierdzi, że za przekazaniem spornych dokumentów przemawia w każdym razie interes publiczny, mianowicie umożliwienie jednolitego stosowania prawa wspólnotowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2009 r. — Insula przeciwko Komisji

(Sprawa T-246/09)

(2009/C 193/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Conseil scientifique international pour le développement des îles (Insula) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Marsal i J.-D. Simonet)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie, że żądanie Komisji zmierzające do uzyskania zwrotu kwoty 189 241,64 EUR nie jest zasadne, a w konsekwencji nakazanie Komisji wydanie noty debetowej opiewającej na 189 241,64 EUR;
- nakazanie Komisji zapłatę wynagrodzenia za szkodę w wysokości 212 597 EUR;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że skarżąca ma uprawnienie do ekwiwalentu pieniężnego w wysokości 230 025 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca w skardze opartej na klauzuli arbitrażowej, wnosi do Sądu o stwierdzenie, iż noty debetowe z dnia 25 września 2008 r., 26 marca 2009 r. i 26 maja 2009 r., na mocy których Komisja dochodzi, w następstwie sprawozdania OLAF, zwrotu zaliczek wypłaconych skarżącej, są niezgodne z postanowieniami umów IST-2001-35077 DIAS.NET i IST-1999-20896 MEDIS, zawartych w ramach szczegółowego programu określającego działania wspólnotowe w zakresie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji w dziedzinie społeczeństwa informacyjnego (1998–2002). Tytułem zarzutu uzupełniającego strona skarżąca wnosi o wypłatę odszkodowania.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego podważa ona wymagalność wiarytelności dochłódzonej przez Komisję oraz twierdzi, że całość zadeklarowanych przez nią kosztów winna zostać uznana za koszt kwalifikowane.

W ramach drugiego zarzutu, podnosi ona, że Komisja realizując umowę naruszyła obowiązek lojalnej współpracy i zasadę dobrej wiary w tym sensie, iż nie wykonała w sposób rzetelny swych zobowiązań umownych, w szczególności pozostawiając przez długi okres bez odpowiedzi przedstawioną przez stronę skarżącą propozycję działań uzupełniających i przystępując w niewłaściwy sposób do rozwiązania umowy MEDIS z powodu niedostatecznych wyników, podczas gdy okoliczności ta nie została nigdy przedtem podniesiona, i którą można, zdaniem skarżącej przypisać wyłącznie Komisji.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca powołuje nieproporcjonalny charakter kary pieniężnej zastosowanej przez Komisję, wobec rzekomego nieprzestrzegania przez skarżącą niektórych zobowiązań o charakterze księgowym, które nawet w przypadku ich udowodnienia nie rodzą, zgodnie z przepisami belgijskiego prawa administracyjnego i cywilnego, prawa do zwrotu niemalże całości uzgodnionych zaliczek. Skarżąca twierdzi w konsekwencji, że ma prawo do wynagrodzenia za świadczone usługi.

W ramach czwartego zarzutu strona skarżąca powołuje się na nieprzestrzeganie przez Komisję zasady dobrej administracji i prawa do przedstawienia swego stanowiska w ramach procedury sprawdzającej i audytu.

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2009 r. — Cesea Group przeciwko OHIM — Mangini & C. (mangiami)

(Sprawa T-250/09)

(2009/C 193/49)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Cesea Group Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: D. De Simone, avvocato, i D. Demarinis, avvocato, oraz J. Wrede, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Mangini & C. Srl (Sestri Levante, Włochy)

Żądania strony skarżącej

— Cesea Group Srl wnosi o stwierdzenie nieważności lub ewentualnie — zgodnie z tym, co przytoczono w ramach zarzutów skargi — o zmianę lub ograniczenie zakresu decyzji wydanej w dniu 20 kwietnia 2009 r. przez Drugą Izłą Odwoławczą OHIM, doręczoną w dniu 24 kwietnia 2009 r., w drodze której wydano rozstrzygnięcie w przedmiocie odwołania w sprawie R 982/2008-2 wniesionego przez spółkę Mangini & C. Srl w następstwie postępowania w sprawie unieważnienia 2063 C

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy zawierający wyraz „mangiami” (zgłoszenie nr 3 113 933) dla towarów należących do klas 29, 30 i 32

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Mangini & C. Srl

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: rejestracja słownego znaku towarowego „MANGINI” we Włoszech pod numerem 819 926 dla towarów i usług należących do klas 30 i 42, włoski graficzny znak towarowy nr 668 388, który zawiera wyraz „Mangini”, dla towarów i usług należących do klas 30 i 42, włoski graficzny znak towarowy nr 648 507, który zawiera wyraz „Mangini”, dla towarów należących do klasy 30, międzynarodowa rejestracja słownego znaku towarowego „MANGINI” nr 738 072 dla towarów i usług należących do klas 30 i 42, słowne znaki towarowe „MANGINI”, które są powszechnie znane we Włoszech w rozumieniu art. 6bis konwencji paryskiej dla „wyrobów piekarniczych, słodczy, kawy, lodów i wyrobów cukierniczych, usług barowych, kawiarnianych i cateringu” oraz nazwa handlowa „MANGINI”, używana we Włoszech w ramach zwyczajnych praktyk handlowych dla „wyrobów piekarniczych, słodczy, kawy, lodów i wyrobów cukierniczych, usług barowych, kawiarnianych i cateringu”

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji i częściowe uwzględnienie wniosku o unieważnienie

Podniesione zarzuty:

— Naruszenie zasady 40 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹), ponieważ Izba Odwoławcza wydała rozstrzygnięcie w oparciu o analizę dokumentów, które nie zostały przedstawione Wydziałowi Unieważnień, mimo iż chodzi o dokumenty, które nie są dostępne i które nie zostały przedstawione w terminie wyznaczonym przez Wydział Unieważnień.

- Niezgodność z prawem unieważnienia, jeśli chodzi o towary należące do klasy 29, która nie jest objęta zakresem międzynarodowego znaku towarowego należącego do Mangini & C. Srl, i o towary należące do klasy 30, które nie są zbliżone do karmelków.

(¹) Dz.U. L 303, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2009 r. — Société des Pétroles Shell przeciwko Komisji

(Sprawa T-251/09)

(2009/C 193/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société des Pétroles Shell (Colombes, Francja) (przedstawiciel: P. Hubert, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie całkowitej albo częściowej nieważności dorozumianej odpowiedzi odmownej udzielonej przez Komisję w dniu 9 maja 2009 r. w odpowiedzi na wniosek o udostępnienie dokumentów będących w posiadaniu Komisji (sygn. akt GESTDEM 372/2009) oraz wyciągnięcie wszelkich konsekwencji stąd wynikających w zakresie dostępu skarżącej spółki do dokumentów objętych wnioskiem;
- tytułem ewentualnym, w wypadku, gdyby Sąd uznał je za decyzję, stwierdzenie całkowitej albo częściowej nieważności pisma Sekretariatu Generalnego Komisji z dnia 7 maja 2009 r., w którym wskazano na niemożliwość rozpatrzenia wniosku o udostępnienie dokumentów Komisji (sygn. akt GESTDEM 372/2009) oraz wyciągnięcie wszelkich konsekwencji stąd wynikających w zakresie dostępu skarżącej spółki do dokumentów objętych wnioskiem;
- obciążenie Komisji w całości kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca spółka żąda stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji Komisji, na mocy której odmówiono skarżącej spółce udostępnienia dokumentów dotyczących dochodzenia w sprawie praktyk na rynku zaopatrzenia w paliwo lotnicze na Reunionie, które znajdowały się w posiadaniu Komisji lub też były przedmiotem wymiany pomiędzy Komisją a francuskim organem ochrony konkurencji, w szczególności na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003. Tytułem ewentualnym, w wypadku, gdyby Sąd uznał, iż stanowi ono wyraźną decyzję odmawiającą dostępu, skarżąca spółka domaga się stwierdzenia nieważności pisma Sekretariatu Generalnego, w którym stwierdzono, iż Komisja nie może ustosunkować się do złożonego przez skarżącą spółkę wniosku o udostępnienie dokumentów.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi takie same lub podobne zarzuty, jak te, które zostały podniesione w sprawie T-245/09 Shell Hellas przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2009 r. — Caixa Geral de Depósitos przeciwko OHIM — Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona («la Caixa»)

(Sprawa T-255/09)

(2009/C 193/51)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Caixa Geral de Depósitos, SA (Lisbona, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci F. de la Rosa i M. Lobato García-Miján)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona (Barcelona, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 24 marca 2009 r. na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94;
- posiłkowo stwierdzenie wspomnianej decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 24 marca 2009 r. na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94;
- obciążenie OHIM i — w przypadku przystąpienia do postępowania — interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „la Caixa” (zgłoszenie nr 4 685 145) dla towarów i usług z klas 9, 16, 36, 38 i 45

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeczcie: CAIXA GERAL DE DEPÓSITOS

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeczcie: Różne zarejestrowane w Portugalii słowne znaki towarowe zawierające przedrostek „caixa” (nr. 357 311, 261 198, 268 466, 302 708, 303 290, 325 155, 325 156, 325 224, 330 542 i 342 311) dla towarów i usług z klas 9, 16 i 36 oraz zarejestrowany w Portugalii graficzny znak towarowy (nr 357 310) zawierający wyraz „caixa” dla towarów i usług z klas 9, 16 i 36

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonej decyzji

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i posilkowo naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 czerwca 2009 r. — Lemans przeciwko OHIM — Turner (ICON)

(Sprawa T-218/08) ⁽¹⁾

(2009/C 193/52)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 czerwca 2009 r. — Lemans przeciwko OHIM-Turner (ICON)

(Sprawa T-389/08) ⁽¹⁾

(2009/C 193/53)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 czerwca 2009 r. — Tokita Management Service przeciwko OHIM — Eminent Food (Tomatoberry)

(Sprawa T-435/08) ⁽¹⁾

(2009/C 193/54)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 6 maja 2009 r. — Campos Valls przeciwko Radzie

(Sprawa F-39/07) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Zatrudnienie — Powołanie — Stanowisko szefa wydziału — Odrzucenie kandydatury skarżącego — Wymogi określone w ogłoszeniu o wakacie — Oczywisty błąd w ocenie)

(2009/C 193/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Manuel Campos Valls (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats)

Strona pozwana: Rada (przedstawiciele: M. Arpio Santacruz i I. Sulce, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, po pierwsze, odrzucającej kandydaturę skarżącego na stanowisko szefa Wydziału Hiszpańskiego w DG A, Dykcja III — Tłumaczenia i sporządzanie dokumentów — Służba językowa, którego dotyczył komunikat wewnętrzny nr CP46/06 i po drugie decyzji powołującej na to stanowisko innego kandydata

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 6 maja 2009 r. — Sergio i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa F-137/07) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Prawa i obowiązki — Wolność zrzeszania się — Protokół porozumienia między Komisją i Organizacjami Związkowymi i Zawodowymi — Indywidualne decyzje o oddelegowaniu/udostępnianiu mające za podstawę protokół — Niekorzystny akt — Legitymacja procesowa — Urzędnik działający na własny rachunek a nie na rachunek organizacji związkowej — Niedopuszczalność — Powiadomienie adwokata skarżących o odrzuceniu zażalenia — Początek biegu terminu na złożenie skargi)

(2009/C 193/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Giovanni Sergio (Bruksela, Belgia) i inni (przedstawiciel: M. Lucas, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Z jednej strony, stwierdzenie nieważności „Protokołu porozumienia między Organizacjami Związkowymi i Zawodowymi (OSP) a Dykcją Generalną do spraw Personelu i Administracji (DG AMIN)” a także decyzji organu powołującego utrzymanych w mocy protokołem z dnia 19 grudnia 2006 r. i decyzji z dnia 14 listopada 2006 r. i z drugiej strony żądanie odszkodowania w symbolicznej wysokości 1 EUR.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje odrzucona.

2) Panowie Sergio, Blanchard, Marquez-Garcia, Scheuer i Wurzler zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 9.6.2007, s. 28

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 29.3.2008., s. 37.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. — Spee przeciwko Europolowi**(Sprawa F-43/08) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Personel Europolu — Wolne stanowisko pracy — Postępowanie w sprawie naboru)**

(2009/C 193/57)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: David Spee (Rijswijk, Niderlandy) (przedstawiciele: początkowo adwokat P. de Casparis, następnie adwokat I. Blekman)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (Europol) (przedstawiciele: D. Neumann i D. El Khoury, wspierani przez adwokatów B. Wägenbaura i R. Van der Houta)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Europolu o wycofaniu oferty pracy, na którą odpowiedział skarżący oraz o jej ponownej publikacji w terminie późniejszym, jak również wniosek o odszkodowanie

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) D. Spee zostaje obciążony całością kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 183 z 19.7.2008, s. 33.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Ketselidis przeciwko Komisji**(Sprawa F-72/08) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga — Uprzednie zażalenie administracyjne — Odpowiedź tymczasowa — Usprawiedliwiony błąd — Brak — Domyślna decyzja odmowna — Żażalenie złożone po terminie — Niedopuszczalność — Wyrok sądu wspólnotowego — Nowa okoliczność istotna dla sprawy — Brak)**

(2009/C 193/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Michalis Ketselidis (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: S. A. Pappas, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Martin i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji o oddaleniu wniosku skarżącego w sprawie zmiany sposobu obliczania lat służby uprawniających do emerytury, które należałoby uwzględnić podczas przeniesienia do systemu wspólnotowego uprawnień nabytych w Grecji.

Sentencja postanowienia

1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.

2) M. Ketselidis ponosi całość kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008, s. 51.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Ketselidou przeciwko Komisji**(Sprawa F-81/08) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga — Wyrok sądu wspólnotowego — Nowa okoliczność istotna dla sprawy — Brak)**

(2009/C 193/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Zoe Ketselidou (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: S. A. Pappas, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Martin i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji o oddaleniu wniosku skarżącej w sprawie zmiany sposobu obliczania lat służby uprawniających do emerytury, które należałoby uwzględnić podczas przeniesienia do systemu wspólnotowego uprawnień nabytych w Grecji.

Sentencja postanowienia

1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.

2) Z. Ketselidou ponosi całość kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 6.12.2008, s. 59.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2009 r. — Strack przeciwko Komisji**(Sprawa F-61/09)**

(2009/C 193/60)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Guido Strack (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: H. Tettenborn, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej o odrzuceniu wniosku skarżącego o udzielenie mu dostępu do dokumentów.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności wyraźnych i dorozumianych decyzji strony pozwanej, w szczególności decyzji dotyczących dostępu do dokumentów z dnia 12 września 2008 r., z dnia 3 października 2008 r. i z dnia 14 listopada 2008 r., decyzji wydanej przez pana Jansena w dniu 19 września 2008 r. i w razie potrzeby wydanego w dniu 25 marca 2009 r. potwierdzenia odrzucenia zażalenia nr R/554/08 złożonego przez skarżącego, w zakresie w jakim ograniczono w nich lub odmówiono skarżącemu prawa do pełnego wglądu do znajdujących się w posiadaniu strony pozwanej informacji i dokumentów go dotyczących oraz do należyście prowadzonych, jednolitych, zrozumiałych dla skarżącego w zakresie treści i formy i dostępnych, a więc odpowiadających wymogom ustanowionym w art. 26 i 26a regulaminu pracowniczego i w miarę potrzeby podlegających uprzednim zmianom, akt osobowych, medycznych i innych i co za tym idzie odrzucono przynajmniej częściowo wnioski skarżącego, złożone przezeń między innymi w dniu 10 lipca 2008 r., w dniu 19 września 2008 r. i w dniu 28 listopada 2008 r.;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty skarżącemu odszkodowania w wysokości podlegającej swobodnemu ustaleniu przez Sąd, jednak nie niższej niż 2 500 EUR z powodu przedstawionego w skardze niezgodnego z prawem zachowania pozwanej;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty skarżącemu comiesięcznego odszkodowania od chwili wniesienia niniejszej skargi do umożliwienia mu rzeczywistego i całkowitego dostępu do wszystkich spornych informacji i dokumentów oraz jego akt osobowych i medycznych, przy czym wysokość tego

odszkodowania podlega swobodnemu ustaleniu przez Sąd, powinna jednak być nie niższa niż 200 EUR;

- nakazanie stronie pozwanej zwrotu skarżącemu poniesionych przezeń kosztów i wydatków w związku z niezbędnym wglądem do akt, odpowiadającego prawom do podróży służbowej, ewentualnie na tej samej podstawie kosztów, które skarżący już poniósł w związku z przyjazdem do Luksemburga w dniu 12 września 2008 r. i w dniu 14 listopada 2008 r.;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2009 r. — Strack przeciwko Komisji**(Sprawa F-62/09)**

(2009/C 193/61)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Guido Strack (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: H. Tettenborn, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej o odrzuceniu zażalenia skarżącego z dnia 27 listopada 2008 r. z uwagi na jego bezprzedmiotowość i złożonego przezeń wniosku o uzyskanie naprawienia szkody.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności dorozumianego odrzucenia przez Komisję Europejską wniosku skarżącego z dnia 8 maja 2008 r., które to odrzucenie doszło do skutku w dniu 8 listopada 2008 r. a także, gdyby było to potrzebne w niniejszym kontekście lub w kontekście żądania nr 4, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 marca 2009 r. w przedmiocie zażalenia skarżącego;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty skarżącemu odpowiedniego odszkodowania w wysokości co najmniej 15 000 EUR tytułem opóźnień i szkód wywołanych przez dotychczasowe niezgodne z prawem zachowanie Komisji jeśli chodzi o postępowanie w sprawie oceny i w sprawie awansu oraz przez brak wykonania wyroków w sprawach T-85/04 i T-394/04 za okres trwający do chwili wszczęcia niniejszego postępowania;

- nakazanie stronie pozwanej, w związku z dalszymi szkodami przez nią wywołanymi zapłaty odpowiedniego odszkodowania w wysokości co najmniej 10 EUR/dzień za okres od dnia wszczęcia niniejszego postępowania do dnia całkowitego wykonania wyroków sprawach T-85/04 i T-394/04 poprzez zgodne z prawem zakończenie postępowania w sprawie oceny i w sprawie awansu skarżącego lub zastępczo, w razie uwzględnienia żądania nr 5 niniejszej skargi poprzez pełną zapłatę odszkodowania;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty skarżącemu odszkodowania w wysokości co najmniej 5 000 EUR z powodu wyrządzenia szkody jego godności i wizerunkowi zawodowemu poprzez zawarcie w piśmie z dnia 27 marca 2009 r. nieprawdziwych stwierdzeń, co wykracza poza zwykłe odrzucenie zażalenia;
- ze względu na, spowodowaną wyłącznie przez stronę pozwaną ewentualną niemożność zgodnego z prawem przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny i w sprawie awansu skarżącego nakazanie stronie pozwanej zapłaty skarżącemu odszkodowania zastępczego w odpowiedniej wysokości a mianowicie w wysokości co najmniej 25 000 EUR;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 czerwca 2009 r. — Albert-Bousquet i in. i Johansson i in. przeciwko Komisji

(Sprawy połączone F-14/05 i F-20/05) ⁽¹⁾

(2009/C 193/62)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie spraw połączonych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 132 z 28.5.2005, s. 31 i C 171 z 9.7.2005, s. 27.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 czerwca 2009 r. — De Geest przeciwko Radzie

(Sprawa F-21/05) ⁽¹⁾

(2009/C 193/63)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 9.7.2005, s.28.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 czerwca 2009 r. — Delplancke i Governatori przeciwko Komisji

(Sprawa F-38/05) ⁽¹⁾

(2009/C 193/64)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 6.8.2005, s. 37.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 czerwca 2009 r. — Bethuyne i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-49/05) ⁽¹⁾

(2009/C 193/65)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 20.8.2005, s. 31.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 czerwca 2009 r. — De Geest przeciwko Radzie

(Sprawa F-80/05) ⁽¹⁾

(2009/C 193/66)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 281 z 12.11.2005, s. 25.

2009/C 193/58	Sprawa F-72/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Ketselidis przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga — Upřednie zażalenie administracyjne — Odpowiedź tymczasowa — Usprawiedliwiony bład — Brak — Domyślna decyzja odmowna — Zażalenie złożone po terminie — Niedopuszczalność — Wyrok sądu wspólnotowego — Nowa okoliczność istotna dla sprawy — Brak) 35
2009/C 193/59	Sprawa F-81/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Ketselidou przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga — Wyrok sądu wspólnotowego — Nowa okoliczność istotna dla sprawy — Brak)..... 35
2009/C 193/60	Sprawa F-61/09: Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2009 r. — Strack przeciwko Komisji 36
2009/C 193/61	Sprawa F-62/09: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2009 r. — Strack przeciwko Komisji 36
2009/C 193/62	Sprawy połączone F-14/05 i F-20/05: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 czerwca 2009 r. — Albert-Bousquet i in. i Johansson i in. przeciwko Komisji 37
2009/C 193/63	Sprawa F-21/05: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 czerwca 2009 r. — De Geest przeciwko Radzie 37
2009/C 193/64	Sprawa F-38/05: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 czerwca 2009 r. — Delplancke i Governatori przeciwko Komisji 37
2009/C 193/65	Sprawa F-49/05: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 czerwca 2009 r. — Bethuyne i in. przeciwko Komisji 37
2009/C 193/66	Sprawa F-80/05: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 czerwca 2009 r. — De Geest przeciwko Radzie 37

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
 od 33 do 64 stron: 12 EUR
 powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>